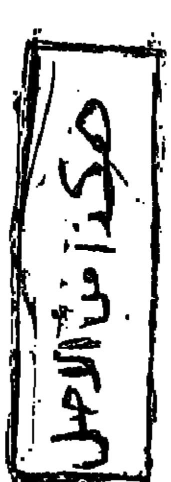

קארל נברסון —
סלים ופרחים

המפגש המסקר:
אוואל —
ראילובסקי

מי שלא יבוא — יפסיד!

אנחנו מזמינים אתכם לאירוע המדליק של סוכות!

מיפגש מיוחד של קוראי „מעריב־לנוער"
עם תוכנית אמנותית מלהיבה

★ 10 כשרונות צעירים
במופע־בכורה בלעדי.
★ גלי עטרי בלהיטיה
הגדולים ביותר.
★ האשם תמיד (יאיר ניצני)
בהופעה מצחיקה במיוחד.

המיפגש ייערך בקולנוע „תל־אביב" בת"א, ביום ראשון, 19 באוקטובר 1986, בשעה 4.00 אחר הצהריים.
כרטיסים במחיר סמלי 5 ו־8 ש"ח,
אפשר להשיג בכל משרדי הכרטיסים,
ובבית ויצ"ו, שד' דוד המלך 38,
תל־אביב.

האירוע מאורגן ע"י

שבוע ספורט בין־לאומי — להנאת כולם

טניסאים היו אלה שפתחו את שבוע הספורט הבין־לאומי בטורניר הפרס הגדול ברמת־גן. אחריהם באה נבחרת הכדורגל שהתמודדה עם רומניה באיצטדיון רמת־גן.

לנוף החוצלארצי הוסיפו גם קבוצות הכדורסל האורחות שבאו להתמודד במסגרת גביעי אירופה השונים. בקיצור: מי שרצה לראות ספורט — ראה בשפע. לא היה לו משעמם אף לרגע אחד.

וכך אנו מתחילים שנה בין־לאומית בהיקף נירחב ובענפי ספורט פופולאריים.

נשאלת השאלה: מה מכל אלה יוותר לנו לקראת העתיד הקרוב. לא הכוונה לאירועים מוגדרים כמו הפרס הגדול בטניס, או משחק הרעים הבין־ארצי עם רומניה בכדורגל. אלה הם יעדים חד־פעמיים — וטוב שישנם כאלה.

השאלה הפתוחה היא מה יהיה בגורל המתמודדים בענף הכדורסל. עד היכן יחזיקו הקבוצות שלנו, ואם בכלל.

ושאלת השאלות: האם תצליח השנה קבוצת מכבי תל־אביב להגיע לגמר. מכבי הינה הקבוצה היחידה באירופה השומרת על הרכב אחיד בשלוש העונות האחרונות. האם תבוא נקודה זו — חיובית כלשעצמה — לעזרתה ?

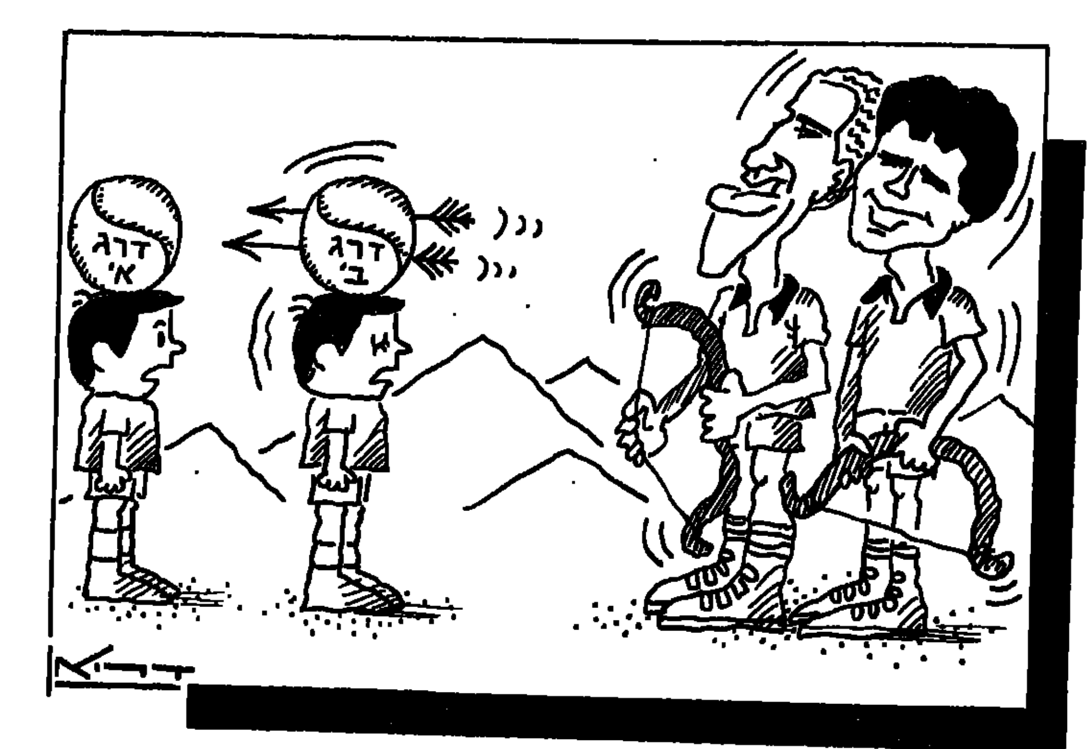
★ ★ ★

מאמן לאומי חדש לנבחרת הכדורגל. מר מירחיץ בא ממדינה אירופית עשירה בכדורגל ובמסורת של הצלחות.

אלכס דורון ריאיין את המאמן הלאומי החדש. קריאה מהנה.

נשער: קרל נברסון — שנה חדשה, תקוות חדשות לאליצור ותניה. צילם: עדי אבישי

שבוע ספורט
עורכים:
אלכס דורון
משה לוד
עריכה: טובי פולק
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שמי דגן
מודעות:
גילה שניידר, חוליק עמיר
טלפון: (03)439442

כותבים

הידד לכדורסלנים הישראלים הצעירים

נהניתי לקרוא אחרי מחזור המשחקים השלישי בליגה הלאומית שבחים שהורעפו על ראשיהם של שני כדורסלנים ישראלים צעירים: סאלינס מבית"ר תל־אביב, שהיה מגיבורי הנצחון של קבוצתו על מכבי חיפה וגיא גורס, הנער בן ה־15 וחצי שהצטיין במשחק שבו גברה הפועל חיפה על הפועל תל־אביב.

כל זה בא ללמדנו דבר אחד: יהיו אמריקנים כמה שיהיו. אם קים שחקן כשרוני ישראלי צעיר – הוא יוכל לבלוט, אפילו על ריקע השחקנים מתוצרת אר"הב.

תל־אביב ישראל דגן

ראיתי משהו נדיר ביד־אליהו

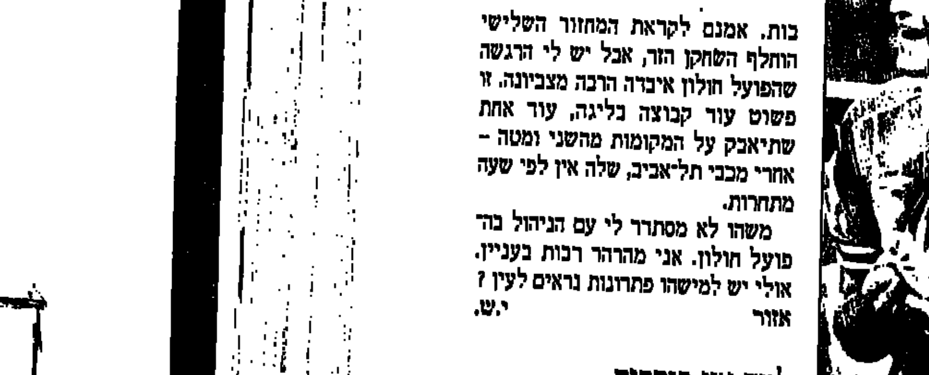
ילד הגיע למזנון ביד־אליהו. ביקש גלידה. אמר לו המוכר זה עולה כך וכך. לילד לא היה מספיק כסף. התבונן המוכר בפניו המאוכזבות של הילד ואמר לו: „תן כמה שיש לך".

הילד קרן מאושר ואילו המוכר שבה את ליבי.

חולון שאול שמגר

אורי מלמיליאן והנקודה הירושלמית

במשך כל הקיץ ניהל אורי מלמיליאן מלחמת חורמה עם אגודתו, בית"ר ירושלים. והנה, בסיומה של העונה החדשה, אנו מוצאים שוב את אורי במדים האהובים של ירושלים.

מה קרה אורי ? מלחמת התשה ? מלחמה על תנאים כספיים משופרים ? או שמא היו אלה סתם בירבורי־קיץ שאין מאחוריהם דבר.

דע לך אורי: אתה לא יכול בלי בית"ר ובית"ר לא יכולה בלעדיך. כדאי שתיקח את זה בחשבון ולקראת הקיץ הקרוב שלא תעשה לנו שוב רגילים בנוסח הזה. אנו כבר מכירים את אורי. הוא לא יעשה לנו דבר כזה נורא כמו לעזוב את ירושלים.

ירושלים אורי שפר

משהו לא מסתדר לי בחולון

קשה לי להבין את הנהלתה של הפועל חולון. הפסד בית להפועל תל־אביב בפתיחת העונה אינו מבשר טובות. אמנם לקראת המחזור השלישי הוחלף השחקן הזר, אבל יש לי הרגשה שהפועל חולון איבדה הרבה מצביונה. זו פשוט עוד קבוצה בליגה, עוד אחת שתיאבק על המקומות מהשני ומטה – אחרי מכבי תל־אביב, שלה אין לפי שעה מתחרות.

משהו לא מסתדר לי עם הניהול בהפועל חולון. אני מהרהר רבות בעניין. אולי יש למישהו פתרונות נראים לעין ?

אזור י.ש.

למה אין פירסום למשחק עם רומניה ?

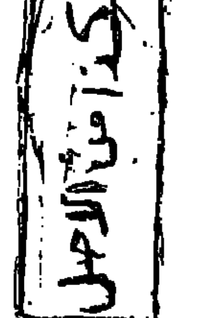
אפשר לחשוב שהנבחרת הלאומית שלנו בכדורגל משחקת בכל שבוע עם אחת הנבחרות האירופיות. אפשר לחשוב שהקהל אנין הטעם שלנו רגיל למשחקים בין־ארציים במידה גדושה. אפשר לחשוב שההתאחדות לכדורגל שלנו מפונקת ומשופעת בהזמנות למשחקים. אפשר לחשוב.

לפי ההתעניינות של הקהל לפני המשחק הבין־ארצי עם רומניה, בשבוע שעבר ברמת־גן, אפשר לחשוב שמדובר במשחק שכונתי הנערך במחתרת. אמנם בעבר הגזימו העתונים במתן כיסוי מוקדם למשחקים – וטוב שכבר התגברנו בנקודה זו ולא „מורחים" סתם ידיעות – אבל מכאן ועד להתעלמות כמעט מוחלטת מצד אמצעי התקשורת (או של מחלקת יחסי הציבור בהתאחדות, אם קיים מוסד כזה) רחוקה הדרך.

צריך לשמור על פרופורציות נכונות, אך להתעלם – אי אפשר.

תל־אביב יואל שרון

אילוש – הכדורגלן הראשון שחזר בתשובה

הדור של היום לא הכיר את אילוש, מגינה הימני של בית"ר ירושלים משנות החמישים. אילוש, שמזכיר לוותיקי ירושלים את התקופה היפה של בית"ר. התקופה בה שיחקו שם למען הסמל, בשביל המנורה. פטריוטים שרופים, רובם יוצאי האצ"ל.

אוהדים ובית"רים ותיקים הרכינו את ראשם החודש, ושמעו בעצב על מותו של המגן הבית"רי, והוא רק בן 57. שמו המלא היה רפאל אילוש עמנואלוף, אבל כולם הכירו אותו בשם החיבה „אילוש" וכך נכתב שמו בעתונים אז, כששיחק בהרכב הקבוע משך שנים.

אילוש „עיטר" את מערכת ההגנה לצידם של ידועי שם כמו אשר ברנבלום, שמואל בלוכר, שמואל שטיימר, או שמעון שטרן שגם הוא, כבר אינו בין החיים. הוותיקים יודעים עדיין לדקלם בע"פ את הרכב בית"ר במשחק הניצחון ההיסטורי (בפברואר 1954) כשניצחה את הפועל רחובות 2–1, המשחק שקבע את עליית בית"ר ירושלים לראשונה לליגה הלאומית.

אילוש היה בין המצטיינים, אז, בימק"א. ההרכב ההסטורי היה: ברנס, אילוש, עזרא מזרחי, שטרן, שטיימר, ברנבלום, ציון, סימון, יחזקאל, חסון, שטיין.

כשהיה במלוא אונו, ב־1957, והוא בן 27, נעלם אילוש לפתע מהמגרשים. לאחר זמן נפתרה התעלומה: אילוש זנח את מגרשי הכדורגל, והפך לדתי שומר מצוות, הרבה לפני גלי האופנה העכשוויים. בזמנו סיפר אילוש: „פשוט לא היה לי נעים שהגיסים שלי מאוד דתיים, ואחד מהם – ציון לוי – הרב הראשי של קנדה, ורעייתו אביגיל דחקו בי להפסיק לשחק כדורגל... הדת לא היתה זרה לי מילדותי; למדתי בישיבת 'קבציאל', וכששיחקתי בבית"ר, הלכתי קודם להתפלל, ורק אח"כ למגרש".

אילוש עמנואלוף במדי נבחרת פיקוד מרכז, עם גביע הרמטכ"ל '54.

אילוש היה בעל אטליז בשכונת הבוכרים, ואף־על־פי שכבר שכח איך נראה מגרש ימק"א, לקוחות היו שואלים אותו על מצבה של בית"ר, והוא היה מסביר להם... „בזמני, חביבי, בית"ר היתה טובה הרבה: סימון, יחזקאל, חסון, ציון, שטרן, אשר בירנבלום... אתם יודעים איזה כוכבים היו אלה? ואנחנו שיחקנו באמת בשביל בית"ר... היום לכל שחקן יש אוטו מפואר. בזמננו לא היו מכוניות, ושמעון שטרן המנוח היה מסיע אותנו למשחק חוץ עם האמבולנס... ופעם האמבולנס התקלקל וחזרנו מחיפה עם אוטו של דגים... עם הריח של ארגזי ה„הרינג"... וצחקנו כאילו היתה זו חוויה".

שני בניו של אילוש רחוקים מכדורגל וחובשי כיפות. נתנאל (26) פקיד בבנק לאומי ויעקב (24) נהג וחבר ב'דן'.

אנשים כמעט זרים למשפחת אילוש באו לנחם, ובכו עם המשפחה. הם גילו לראשונה לאשה הנדהמת כי אילוש נהג לחלק צדקה בסתר, וחילק בקביעות ללא תשלום בכל שבוע בשר ועופות לאנשים נזקקים.

מאיר גבאי

שחר פרקיס: החלטה אכזרית (צילם: עדי אבישי)

שחר פרקיס: יש חבטות, אין בטחון

שחר פרקיס. לפני יומיים בלבד חגג את יום הולדתו ה־24 ואף על פי כן הרגשתו איננה תואמת את גילו הכרונולוגי. הוא מרגיש כאיש שעתידו כבר מאחוריו.

דווקא עכשיו, כאשר ישראל משתבחת על זכייתה הנפלאה בגביע דייויס האירופי (אזור ב'), בשוויץ – שחר, שהוא חלק בלתי נפרד מהזכיה הזאת, אינו צוהל.

בשוויץ חש על בשרו ועצביו את כל ההתפתחויות הדרמאטיות של ההתמודדות ושמח, בכנות, על הנצחון המיותל. אך זה לא היה הנצחון שלו. הוא הפסיד את במשחק הזוגות. לא תרם אף נקודה לנצחון. שכח מתי העניק תרומה נכבדה כדי להגיע לנצחון סופי.

לא קשה להבין את הלך רוחו. ב־1984, אחרי שנה אחת בלבד כמקצוען, דורג במקום ה־75 בעולם. ההצלחה האירה לו פנים בטורנירים המפורסמים בעולם, ווימבלדון ופלשינג מאדו. בתחילת '85 המשיך במסע הצלחותיו ובצורה מסחררת. בסבב החורף האמריקני הגיע לרבע הגמר ולחצי הגמר. ניצח את בוריס בקר, אהרון קריקסטיין ושורה ארוכה של שחקנים מצטיינים אחרים. הכל הלך חלק. אחרי פתיחה כה מהממת, נראה הכל ורוד ומבטיח.

ואז, במאי 1985, החלו הצרות. רופאים שבדקו את ליבו קבעו: אינו יכול להתאמץ יתר על המידה. וזה קרה למקצוען, בספורט שבו שם המישחק הוא „להתאמץ יותר".

קרוב לשנה ומחצה חלפו מאז ושחר טרם החליט, אם להמשיך או לפרוש. בינתיים הוא ממשיך – אך ההצלחה היא ממנו והלאה. כדי להצליח בטניס ולהיות בצמרת, הוא מחוייב למסירות מושלמת.

ראינו בשבוע שעבר את פרקיס בטורניר הפרס הגדול ברמת השרון. חבטות יש לו. בטחון עצמי אין. מול בראד גילברט, המחבט מספר 12 בעולם, שיחק כשווה עם שווה... פרט לנקודות החשובות.

בשנה האחרונה התאמן במיוחד כדי לשפר את חבטת גב היד שלו. ואמנם זו השתפרה בהרבה. חבטת כף היד, שתמיד היתה נשקו העיקרי – נתגלתה הססנות.

שחר ישתתף עתה בטורניר בירושלים ולאחר מכן ייצא למוקדמות טורניר הפרס הגדול של אנטוורפן ואחר־כך, אולי, ליוהנסבורג. כבר איננו מתכנן שנה מראש את לוח הופעותיו הבין־לאומיות. עתה התוכניות הן לטווח קצר בלבד. חי הרבה על „בינתיים".

סרג'יו ליבדזינסקי

ערב תחילת הליגה בכדורסל, הצטלמו כדורסלני הפועל גליל עליון לפוסטר שפורסם בגליון המיוחד של „שבועספורט", בגופיות צהובות ועליהן הכתובת של החברה המסחרית „אומברו". כאשר פורסמה התמונה הופיעו נציגי החברה המאמצת של הקבוצה, „סיידר הגליל" ואמרו: „חבר'ה, מה קורה לכם?! הרי אנחנו המאמצים..." מיהרו שחקני הגליל להצטלם מחדש, בגופיות הלבנות של „סיידר הגליל" – ועכשיו אצלם הכל בסיידר...
בתצלום: שחקניה השחורים של הגליל, טרי ווייט (קולע) וברקע בדי קרטיס.

קצינת הסעד של כוכבי הטניס

על המאבקים המרתקים משני צדי הרשת, בטורניר הפרס הגדול על שם המיליונר הישראלי משולם ריקליס, התבוננה היפה הזאת שבצילום, מימי הוים.

מימי (26) לא הגיעה לכאן רק כדי לצפות במשחקים. הבלונדינית היפהפיה היתה גם בתפקיד. היא באה לרמת־השרון הישר מטורניר פאלרמו, ומכאן יצאה לקאזבלאנקה. הסיורים בעולם אינם טיול עבורה – זו עבודתה: היא נציגת השחקנים של ארגון הטניסאים המקצוענים. כאשר מישהו מהכוכבים הללו זקוק לעזרה, בכל תחום שהוא – חייב הוא תחילה לפנות אליה. במלים אחרות: קצינת הסעד של הטניסאים...

ילידת אנגליה, מתגוררת בפאריס, עובדת שם במשרד הראשי של האיי.טי.פי. אין מאחוריה עבר כטניסאית, אך היא למדה מהר מאד את חוקי המשחק. שלושה חודשים בשנה, כבר ארבע שנים ברציפות, היא נודדת מטורניר לטורניר על פני כדור הארץ.

ברוריה ביגמן

מימי הוים בחברת שופט הטניס הבין־לאומי, הישראלי סטנלי ספרבר, שהוא גם מנצח מקהלת רינת. (צילם: ישראל מלובני)

הפיכה בבריה"מ: יש גם בייזבול!

ראז, דווא, טרי... אתה בחוץ! הבייזבול, המשחק הלאומי החביב ביותר על האמריקנים – הגיע לבריה"מ ונתחבב בן־לילה על הסובייטים. סוכנות החדשות הרשמית טא"ס מסרה כי הועדה העליונה לספורט ותרבות הגוף של המפלגה הקומוניסטית החליטה שיש לקיים פעילות סדירה בבייזבול סופטבול והמשחק הרוסי העתיק לאפטה.

לאפטה דומה למשחק ההקפות הישראלי – משוחק עם מחבט, כדור ותחנות – אך על מישטח קטן בהרבה מזה של הבייזבול.

על פי טא"ס כבר משחקים בבריה"מ בייזבול ברמה גבוהה למדי – בעיקר באוניברסיטאות מסויימות בגרוזיה ובאוקראינה. עיקר המאמץ יושקע מעתה בהעמקת הפופולאריות שלו.

הסובייטים הזמינו מומחים מקובה וניקרגואה – למה לא מארה"ב? – כדי לפתח את הבייזבול בריה"מ. כמו כן ייערכו מעתה משחקים בין לאומיים והראשון בהם בין נבחרת הבייזבול של אוניבריסטת מוסקווה לבין נבחרת האוניברסיטה הבי"ל על־שם לומומבה.

דוריגו ממתין ל„תקדים ג'ונסטון"

הוא ויתר על משחק נגד נבחרת ישראל בקדם גביע העולם בכדורגל (לקראת מכסיקו '86), כדי שיוכל לפתוח בקאריירה בין־לאומית במדי אנגליה. זהו המגן השמאלי טוני דוריגו, יליד אוסטרליה, שבידיו גם אזרחות איטלקית, אבל עתה הוא חי בבירמינגהאם, אנגליה, ומשחק ב„אסטון־וילה". אנגליה רוצה לעשותו אחד מכוכביה לקראת אליפות אירופה שתהיה ב־1988 במערב־גרמניה, ולשם כך נקרא עתה לסגל נבחרת העתודה (עד גיל 21). זו אמורה להיות נקודת הזינוק שלו.

לדוריגו חסר חודש כדי להשלים את חמש שנות

אוסטרלי דוריגו

ההמתנה, בהתאם לחוק, לקבלת הדרכון האנגלי. כאשר הזעיק אותו ה„בוס", בובי רובסון לסגל הצעיר, הוא הסתמך על „תקדים ג'ונסטון", קרייג ג'ונסטון, גם הוא יליד אוסטרליה שהחל את הקריירה שלו במדי אנגליה הצעירה, בדיוק לפני חמש שנים.

בדיקה שערכו ראשי ההתאחדות האנגלית בכדורגל, במלבורן, העלתה כי דוריגו הופיע במדי נבחרת הנוער של אוסטרליה, אבל רק במשחקים ידידותיים לא מחייבים – וכך לא תהיה מניעה לשתפו בנבחרת האנגלית. בבדיקה זאת גם נתגלה כי דחה את ההזמנה לסגל אוסטרליה לקדם גביע העולם.

שיא מיוחד באוורסט

אם יצליחו במשימתם – יעשו היסטוריה מדהימה, בספורט וגם בהרפתקאות. משלחת של מטפסי הרים מארה"ב תנסה החודש להעפיל לפיסגת האוורסט, כשמטרתם להציב בפיסגת ההר הגבוה בעולם אשה ו... לרדת מהפיסגה בגאייה (גלישה אוירית).

במשלחת 13 גברים ואשה אחת – נועזים, בלי ספק. הם מכנים עצמם „אמריקנים למען סין". עד כה נתקלו בכמה בעיות – אך הצליחו לפתור אותן. אם הכל יתנהל כשורה, על פי לוח הזמנים שקבעו לעצמם, הם יגיעו לפיסגת האוורסט במהלך הימים הקרובים, ואם מזג האויר ייאפשר זאת – ירדו מהפיסגה בגלישה. מתכנן החלק הזה במבצע הוא לאודי טיודור, 32, גולש־דואה מנוסה מאד מסנו־בירד, מדינת יוטה. המשלחת נושאת עמה שלושה דאונים שהוטסו לפקינג. חברי המשלחת שילמו בעדם 1000 דולר עקב... עודף משקל.

קסדות – נשק קטלני באיטליה

איטליה משקיעה עתה מאמצים רבים, בלי ספק ראויים להערכה, כדי לצמצם את מימדי האלימות במגרשי הכדורגל. אבל לעתים הוראה אחת סותרת הוראה אחרת. כך עולה מהוראה של משרד הפנים האיטלקי שאסר, ערב תחילת עונת הכדורגל החדשה, להכניס למגרשי הכדורגל קסדות מגן של רוכבי אופנועים. בהוראה נאמר כי הקסדות עלולות לשמש נשק התקפי קטלני בקטטות של אוהדים ביציעים.

כמה ימים קודם לכן חוייבו כל רוכבי האופנועים להשתמש בקסדות, גם בעת שנהגו בדרכים עירוניות. החוק מחייב גם נהגי קטנועים.

הבעיה שנוצרה: מה יעשו רוכבי אופנועים וקטנועים צעירים – רוב הצופים במשחקי הכדורגל – כאשר יגיעו לאיצטדיונים? היכן יניחו את הקסדות?

ההצעה המתגבשת: יקימו למענם „מלתחות" – כמו בתיאטרונים – בהן יפקידו למשמרת תמורת תשלום כמובן את הקסדות שלהם. מישהו כבר ירוויח מכל העסק הזה.

אבי מלר

שלמה המלך ושלמי השחקן

הטניס – כמו הכדורגל – הוא ספורט המבוסס רובו ככולו על עקרון הכדור והרשת, אבל לא זה התירוץ שבגללו אני מתיר לו להסיג גבול, ולחדור למדור האמור לעסוק בשערים ונקודות ליגה ולא בחבטות ונקודות הכרעה.

הסיבה היא אחרת, והיא קפצה והזדקרה מול העיניים בפרוס השנה החדשה, כאשר הטניס והכדורגל הישראלי גם יחד זכו לפתיחתו של עידן חדש, יחי ההבדל הקטן... נבחרת הדייויס של ישראל שבה מסט. גאלן עטורת תהילה לאחר ניצחון 1-4 על שוייץ, שהעלה אותה לבית העליון של הטניס העולמי, תחת קורת גג אחת עם 15 יריבות מן העילית העולמית. ימים ספורים לאחר מכן חנכה נבחרת הכדורגל של ישראל את עידן המאמן הלאומי החדש, היוגוסלאווי מילינקו מיחיץ', בהפסד רעים ביתי לנבחרת רומניה 2–4.

לא מזמן ניסו גם כדורגלני ישראל לזכות בכרטיס חבר למועדון היוקרה העולמי, שכלל 24 נבחרות. הם נכשלו, כזכור, מול יריבות כאוסטרליה וניו־זילנד, שמקומן בסולם הכדורגל העולמי נמוך בהרבה מזה של שוייץ, הולנד או אוסטריה (על כולן גברו טניסאינו בשנתיים האחרונות) בדירוג הטניס הבין־לאומי.

אל אלף אלפי הנסיונות למצוא פשר לכישלון הישראלי באוקיאניה בפרט, ולדלות ההישגים של הכדורגל המקומי בזירת החוץ בכלל – אני מוכן להוסיף נימוק שלנוכח אירועי השבוע שעבר נראה לי כמתבקש מאליו: לרוב נבחרות הכדורגל של ישראל לא היה שלמה גליקשטיין.

המלך שלמה הוא תופעה ספורטיווית לאומית שאם אפשר היה להעתיק או לשחזר אותה על לפחות אחד או שניים מכדורגלני הייצוג של ישראל – קיים סיכוי סביר שתמונת האשראי שלנו על כר הדשא היתה משתנה לחיוב. גליקשטיין מגלם טוב מכולם את דמות הספורטאי המקצוען והמסור, המקדיש את כל כולו לטיפוח הקאריירה. שלמה נותן את לבו ונשמתו בכל הזדמנות, אך כאשר הוא לובש את חולצת הנבחרת הלאומית עוברת עליו ככל הנראה מטמורפוזה שמכניסה אותו לטראנס של נחישות ואמונה ביכולתו, גם על סף תהומות.

אבל יותר מכל, שלמה גליקשטיין הוא האב טיפוס של המנהיג. הוא לוחם בעצמו, מדרבן את עמיתיו, ומשמש להם דוגמה שקשה שלא להתפעל ממנה ולנסות לחקות אותה. אפשר להביא לכך אין־ספור ראיות, אבל הטובה שבהן היא עדיין הטריה שבזכרונך: משחקו הראשון בגמר האירופי מול שטאדלר השוייצרי. להיות במצב של 2–0 במערכות, ושלוש נקודות הכרעה נגדך במערכה השלישית – ואז לקום מהקרקע ולנצח – הוא שווה־ערך למהפך כדורגל בלתי אפשרי בו מפגרת ישראל 0-3 בדקה ה־80 ומנצחת 3–4 (עם או בלי הארכה).

ברם, בין כדורגלני הכחול־לבן אין כיום מישהו היצוק בדמות גליקשטיין – מחזיק ברסן, מצית להבה, סוחף. לא אורי מלמיליאן ולא משה סיני, ואפילו לא הקפטן אבי כהן, שלפרקים עשה רושם שהוא דווקא קורץ מחומר דומה. לכדורסל

שלמה גליקשטיין, אורי מלמיליאן, דוד פיזנטי: מצא את ההבדלים...

הישראלי דווקא יש גליקשטיין משלו – מיקי ברקוביץ' – והקבלות בשטח. ביום בו יוכל גם הספורט הפופולארי ביותר בארץ להתפאר במנהיג וספורטאי למופת משלו – יהיה אולי מקום לערוך השוואות עם כדורגל גם במדור הטניס.

עדיין בעניין שלמה

רק רגע. עוד לא גמרתי עם הקטע הקודם. עוד אני עסוק בחיפושים אחר רוחו של הטניסאי שלמה בין בועטי הכדור שלנו, ולפתע אני מגלה כי גם לכדורגל הישראלי יש את השלמה שלו, שהוא אולי הדוגמה הטובה ביותר לפער הבלתי ניתן לגישור בין ענף למשנהו. שלמה שירזי...

לפני שאני ממשיך, אני חייב לקפוץ לעורך ולבקש ממנו שבשום פנים ואופן לא יכניס לעמוד שלפניכם תצלום של שירזי. זה, פשוט, לא מגיע לו. מדוע ? בבקשה, הנה כל התורה שלי, ואני יודע שאני במיעוט, על רגל אחת:

שלמה שירזי הוא הכבשה השחורה של הכדורגל, ואולי גם הספורט הישראלי. שחקן שיצא לתרבות רעה, הודה בדבר עבירה, ועל המגרש ומחוצה לו מתנהג, בעיקר בלשונו הבוטה והמשותררת, כמו פיל בחנות חרסינה.

פרנסי נבחרת ישראל בכדורגל, באחת מהחלטותיהם המוצלחות ביותר, הבינו כי אין שירזי והחולצה הלאומית הולכים יד ביד, מן הבחינה המוסרית, כמובן, ולא המקצועית. הייתי מצפה מראשי בית"ר ירושלים שיגיעו לאותן המסקנות, ויפקיעו מהכדורגלן שירזי גם את חולצת המנורה. במכבי ת"א עשו זאת למאיר חנוכה.

אבל השיקול המקצועי של ראשי המועדון גבר על המצפון, ושירזי נותר סמל ודוגמה להמונים. אין להתכחש לכך שליכולת הספורטיווית שלו יש מעריצים בכל רחבי הארץ, אבל מי שמתייחס לכדורגל גם כאל ספורט חינוכי, יכול לקבוע קו אדום שאותו היה שירזי מתקשה לחצות. בינתיים אוכלים בבית"ר ירושלים את תבשיל שירזי זה זמן רב: חילופי דברים בוטים ומהומות לפני פתיחת העונה, והרחקה לחודשיים – עם תחילתה.

לנו, כעיתונאים, גם אם איננו מסכימים לה, אין ברירה אלא לכבד את ההחלטת בית"ר להמשיך ולהתמודד עם שירזי. אחרי הכל, השחקן מופיע במגרשינו, ותורם את חלקו למשחק. אבל ברוב תמימותי האידילית הייתי מקווה שגם כל הכתבים והעורכים המסקרים את עלילות שירזי, יתייחסו לתרומה המקצועית שלו (חובתנו לקורא) – ותו לא. בלי ראיונות וציטוטים מלוא החופן, בלי סיפורי צבע על ההתבטאויות והתפרצויות של האיש, בלי תצלומים יזומים ודיוקנאות, בקיצור – בלי האדרת הכדורגלן הפוגע בשמו הטוב (?) של המקצוע. חזון אחרית הימים ? אולי, אבל לפחות ניסיתי. ■

טובי פולק

מדור נבואי קוסמי עליז

הכותרת המעטרת את הקטע שלהלן היא פאראפרזה על שיר המופיע בתקליטו האחרון של יוני רכטר, תקליט בו כתב את רוב הטקסטים עלי מוהר. במקור זהו „שיר נבואי קוסמי עליז". כותב המילים יוצא, זו השנה השישית ברציפות („מבלי להחמיץ ולו שבוע אחד...") עם מדור חביב נשם „בשער", במדור הספורט של המקומון התל־אביבי „העיר". מוהר, תל־אביבי אדוק, לא מסתיר את נטיות ליבו. בעצם, משלמים לו על מנת שיכתוב את מי הוא אוהד ולמה.

הפריפריה השבועית של „בשער" נעה בין קינה עליזה בעיניים עצובות על מצבה המתדרדר והולך של מנצ'סטר יונייטד, אלי נשוא אהבתו הראשון של מוהר, ועד לסקירה על התפתחות קבוצת הכדורגל של הפועל תל־אביב, האהבה הארצישראלית הפרובינציאלית, היישר ממרומי שער 1 של בלומפילד.

ובחזרה לכותרת: פרט לכך שמדובר בשיר חביב, בעל שם יוצא דופן, יש עוד סיבה טובה אחת לפחות לכך שארבע מילים אלו פותחות את הקטע. מדור – זה ברור. קוסמי – סתם, שיהיה. עליז - פועל יוצא ישירות מאופי כתיבתו של כותב „בשער". מילת המפתח היא נבואי: עניין ששווה סקירה קצרה.

בשלהי העונה שעברה, כאשר עד לשריקת הסיום של המחזור ה־30 נותרו רק עוד מחזורים ספורים · שהתה אהבתו של מוהר, הפועל ת"א, אי שם במקום הרביעי בטבלה. מילא, שמכבי חיפה ובית"ר ירושלים יהיו מעליה. אבל מכבי ת"א ?! ועוד בעמדה מאיימת על תואר האליפות ?! זה היה יותר מדי עבור פובליציסט מסור שכמוהו. אבל בניגוד לכמה מעמיתיו, הוא החליט שלא ללכת בדרך ההתקפה החזיתית. הטקטיקה היתה משהו בנוסח „ההתקפה הטובה ביותר היא ההגנה..." כותרת המדור באותו יום ו' היתה „הטבלה אינה משקרת".

המהפך החל כבר בשבת העוקבת. מכבי ת"א נוצחה, מעט במפתיע, והפועל ת"א דילגה שלב אחד במעלה הטבלה. היא כבר במקום השלישי. שבוע לאחר מכן הופיעה הכותרת „הטבלה אינה משקרת (ב')". עוד שביב של מהפך. והתל־אביבים מבלומפילד במקום השני. ואז הגיע ערב המחזור ה־30, המסיים. מכבי חיפה ביתרון נקודה, בראש הטבלה, שלב אחד מעל הפועל ת"א. מוהר מפרסם ערב מחזור הסיום מדור נבואי אמיתי. על־פי תסריט א' שלו, הפועל סופגת שער בשלבי הפתיחה של המשחק, ואחר־כך מצליחה לחולל את הלא־יאומן ומנצחת 1-4. התסריט השני דיבר על משחק מורט עצבים, בו נשמר התיקו־אפס עד לדקות המשחק האחרונות, ואז, בדקה ה־85 מצליח אלי יאני להבקיע את שער הניצחון, שער האליפות. המציאות, למי שכבר שכח, היתה כמעט זהה לתסריט ב'. רק שזה היה בדקה ה־83, ולא יאני, אלא גיל לנדאו. הכתבה שסיכמה את עניין האליפות עוטרה בכותרת בנוסח: „הטבלה אינה משקרת (סופין)"...

אחרי טור הביקורת שפירסם ח"כ יוסי שריד ב„מעריב־ספורט". ב'זוית הח"כ', בו הוא תוקף את הכדורגל הישראלי באופן כללי ואת הפועל תל־אביב באופן פרטי, כשהוא מציין שדבריו יוצאים מלבו של אוהד ואוהב – החל פולמוס רב־משתתפים בין כאלה שהצהירו על עצמם כבעל אוהדי הפועל, עסקני ספורט, פרשני כדורגל ומי בעצם לא. על עלי מוהר, בעל זכות ותיק

כמעט נביא – מוהר

בחבורת אוהדי שער 1, עברה הפרשה ליד האוזן. הוא לא היה שותף. הוא יודע שיש היום משהו „אין" בלהיות אוהד הפועל ת"א. להסתופף ביציע בחברתם של כל־כך הרבה מפורסמים מהרדיו והטלוויזיה, לזרוק מילה, עיצה. „ישבתי בשער 1 ליד אלי ישראלי ואריק איינשטיין..." – יאמרו לחבר'ה ביום ראשון בבוקר.

– עלי מוהר; ככה זה? לכל אחד יש זכות לבוא פתאום ולבקר את הפועל ?...

תראה, זה תלוי כמובן אם יש לו מספיק מאזינים או קוראים. זה המבחן היחידי. אני יודע שהיום זה הפך פופולארי מאוד להיות אוהד הפועל, אבל זה כנראה עניין של אופנה. בטח יעבור מתישהוא.

– איך הצלחת לקלוע כזה בול בעניין האליפות של השנה שעברה ?

זה היה משהו שיצא עמוק מתוך הבטן. אין לי הסבר, אבל אני באמת שמת שזה הצליח. בעניין של „הטבלה אינה משקרת" זה התחיל כשעשוע, משהו של מישהו שכואב את סדר הקבוצות בצמרת לפני הסוף. בסוף יצא כך שהטבלה באמת לא שיקרה...

– יש תכניות נבואיות קוסמיות עליזות גם לעונה הקרובה ?

אולי, מי יודע. הטור ממשיך לרוץ, רק שבמצבה של הפועל ת"א היום, מעט מסוכן לצאת שוב עם הכרזה על האמת או השקר שבטבלה...

איוניר: באתי, ראיתי, הובסתי וחזרתי

מזל גדול יש לו, לכדורגלן הגולה של מכבי ת"א, מוטי איוניר, שהנבחרת הלאומית משחקת מדי פעם בארץ משחקים בין־ארציים. זה נותן לו כמה שעות של חופשת מולדת. בשבוע שעבר הוא ניצל כך את המשחק מול נבחרת רומניה. נחת יום לפני, שיחק, השקיע הרבה אנרגיה, ראה את חבריו לשעבר במכבי ת"א, בוני גינצבורג ואבי כהן סופגים שערים שטותיים מהרומנים הנמרצים – וחזר לרודה ההולנדית אחרי תבוסה של 2–4.

– מוטי, זה נעים, לחזור כך להולנד אחרי שבאים וחוטפים רביעייה ?

חבל אומנם שנוצחנו, אבל זה לא נורא. נכון שהתוצאה הסופית לא היתה כל־כך נעימה, אבל לא שיחקנו כל־כך רע. דווקא היינו די קרובים לניצחון, אם לא היו כמה שטויות.

– ומה מחכה לך שם, בהולנד ? יש סיכוי להשתלב סוף סוף בהרכב, אחרי הבקעת השער הראשון ?

כן, נראה לי שאני כבר בדרך הנכונה. אחרי שישבתי הרבה זמן על הספסל, בגלל ורק בגלל שלא הייתי מספיק טוב – במשחק ביום ראשון שעבר נכנסתי כמחליף והייתי ממש טוב. הבקעתי, בישלתי. מתחילים לראות את התוצאות של העבודה הקשה. אפשר להתחיל לראות אור בקצה המנהרה האירופית.

– ואולי היה עדיף להשאר, או לחזור למכבי ת"א – אומרים שיש להם סיכוי טוב השנה לקחת אליפות; אתה היית יכול לעזור...

אולי. אבל מה שחשוב לזכור זה שאירופה היא אופרה אחרת לגמרי. כל מה שאצליח לעשות בארץ, אפילו אליפות עם מכבי – לא מגיע לרבע ממה שתיתן לי הצלחה בין־לאומית. עדיף לי בהרבה להצליח בחו"ל – על כל הישג מקומי. אפילו אליפות.

– יש לך תכניות ארוכות טווח בחוץ ?

כמה שרק ירצו אותי. אני מקווה לעשות עונה אחת או שתיים טובות ברודה, ולנסות ללכת אחר־כך על קבוצה טובה יותר.

– לא חושש מהחורף האירופי?

לא. למה שאחשוש? אני לא גר בחוץ, ובחורף אין גם איפה לטייל. יש לי שם בית חם עם אשתי הטרייה (עופרה), ואני מספיק חזק על מנת להתמודד עם כל הבעיות.

מנעמי הדשא האירופי – איוניר

אישית לוחצת

מילינקו פירושו – חביב, נחמד

עידן חדש בנבחרת הלאומית בכדורגל: עידן מיחיץ' ■ אלכס דורון פגש בו, חקר ובדק באמצעות מתורגמן („זה די מביש שאינני יודע יותר משפה אחת...") – ושמע על כדורגל, דוסטוייבסקי, דה־גול, נפוליאון ועוד ■ מאמן לאומי חדש – תעודת זהות

אלכס דורון

עידן חדש, „עידן מיחיץ'", החל בשבוע שעבר בנבחרת הכדורגל הישראלית. לפי שעה, מדובר על עידן שיימשך שנתיים בלבד. אבל מי יודע... באורח טבעי, מלווים את פרק הפתיחה סימני שאלה רבים, תהיות לא מעטות. בתוך זמן־קצר, מן הסתם, יבואו גם סימני הקריאה. יינתנו התשובות לכל השאלות מטרידות. אולי גם יתגשמו כמה משאלות־לב. לפחות עתה, זוהי תקופה של תקוות, עם אשראי ניכר, ביד נדיבה.

הרושם הראשון: מנומס, זהיר בניסוחיו, צנוע ועניו, רציני. לא מחפש לעשות רושם או למצוא חן בעיני איש שיחו. עדיין סגור ומופנם. מרבה לדבר על עבודה. חוזר ומדגיש: „צריך סבלנות". ניכר שהוא מודאג מהעובדה כי אינו דובר אלא סרבו־קרואטית. „הנה עכשיו, בגילי, אני צריך ללמוד שפה חדשה. אומרים לי שאני מבוגר בשביל זה. אני יודע שאינני טאלנט לשפות. כן, יש מידה של בושה בכך שאיש כמוני אינו יודע אלא שפה אחת בלבד – אבל אני מקווה שאתגבר על הבעיה".

תעודת זהות

השם המלא: מילינקו מיכה מיחיץ'. „מילינקו זה שם חיבה ופירושו: חביב, נחמד". כינוי: „מילה", „מילי". נולד: במוסטאר, מחוז הרצגובינה, ליד סראייבו שביוגוסלאוויה, ב־28 ביוני 1934. מזל סרטן (מומחה בהורוסקופים: בני מזל זה הם משפחתיים, ביתיים, סגורים, רגישים ורגשנים, בעלי מצבי רוח מתחלפים). אמונה: קתולי. מצב משפחתי: נשוי לאחות ראשית במחלקה כירורגית בבית־חולים בבלגראד, שאחראית על אירגון הניתוחים. אב לבן 17, תלמיד תיכון. גובה: 1.79 מטר. משקל: 84 ק"ג („כן, עליתי במקצת. אצטרך להיפטר מהר מהעודפים המיותרים"). עיניים: חומות. שיער: „במקור, לפני שזרקה בו שיבה לא מעטה – חום". השכלה: תיכונית, ואחר־כך בפאקולטה לחינוך גופני באוניברסיטה ובבית הספר הגבוה למאמנים בבלגראד. בשנים האחרונות פרופסור־מרצה לכדורגל באותו בי"ס. „ומן־כה הייתי מורה בתיכון. מכאן הגישה שלי לנוער". שורשים: משפחת סוחרים. „לסבא שלי היה בית־מרזח. העסק עבר אחר כך לניהולו של אבי". עיר הולדתו: „עיר בעלת אופי מזרחי, אוריינטלי, משהו כמו הים־התיכון, יוון... אבל אתר תיירות. על חוף נהר נרטאווה, 45 ק"מ מהחוף האדריאטי. מקום מקסים ושקט".

תכונות אופי

בעיני עצמו: איש משפחה, שקט, נוח לבריות. אוהב חברה, אוהב את הטבע. „מבסוט מהחיים". סקרן לראות דברים חדשים. הומור שקט – „אופייני לבני מוסטאר". בימים אלו מתגעגע למשפחתו – „זו הפעם הראשונה שנפרדתי ממשפחתי לתקופה רצופה כה ארוכה". אמונות תפלות: „אין משהו מיוחד. יש כמו אצל כל הכדורגלנים..." תחביבים: „יש לי בבית אוסף עשיר למדי של ציורים מקוריים של אמנים יוגוסלאווים". כמו כן אוהב לדוג („הדג הגדול ביותר שהעליתי אי פעם בחכתי היה של 2 ק"ג..."). שונא: נחשים, עכברים, חרקים וזוחלים רב־רגליים. שיכורים ואנשים לא מסודרים. לא אוהב את עבודות הבית... אוהב: „נוף יפה וכל ענפי הספורט שעושים בטבע, כמו סקי, שחיה וספורט ימי; תיאטרון ונשים יפות („אי אפשר לשנוא אותן, לא כן?... הן הרי נוצרו כדי לאהוב"). הפגת־מתח: „באמצעות התבודדות, התרחקות מאנשים, מנוחה." סדר־יום אופייני: „מתחיל תמיד בהתעמלות ומסיים בטיול בטבע. לפני משחק – משנה את הקצב."

העדפות קטנות

יום בשבוע: שבת („או יום שישי ביוגוסלאוויה"). צבע: כחול („פלאווי או לא פלאווי..."). מספר מזל: 10 („למה? – לא יודע... לי קל לזכור אותו יותר מכל מספר אחר"). חיות־בית: ציפורי שיר („למשל: זמיר"). ערים אהובות: ליסבון, רומא „ומעתה גם ירושלים. ההיסטוריה מדברת שם מכל אבן, ועלי זה השאיר רושם אדיר, לאחר טיול בקרדו, בכיפת הזהב בכל המקומות שעליהם למדתי בבית הספר". עונת השנה: סתיו. לבוש: „ליום־יום – ספורט אלגנט. בדרך־כלל: חליפות עם עניבות – אבל עושה רושם שכאן לא אוכל ללבוש אותן באורח שיגרתי, לעתים קרובות". משקה אהוב: מיץ תפוזים טבעי. פירות: ענבים, תפוזים, תפוחי־עץ. מנה עיקרית: בשר כבש או דגים עם הרבה סלט ירקות. חטיפים ומתוקים: „אני חלש מאד בשוקולדים".

קאריירה ושיאים

ההתחלה כשחקן: בגיל 7 או 8. תפקיד: קשר. „דווקא הייתי שחקן טוב, קראו לי ׳הדריבלר׳ כי שלטתי טוב בכדור. אלא שעור בנערותי שברתי פעמיים את הרגל (בכדורגל) ואחר כך שברתי רגליים פעמיים בסקי – וכך נתקצרה הקאריירה שלי ונסתיימה בגיל 27. מאז, 25 שנה, אני באימון".

קבוצה ראשונה: רדניק סראייבו. „שימשתי בה מאמן־שחקן כבר בגיל 16..." ההמשך: בכוכב האדום בלגראד. „15 שנה הייתי במועדון הזה. אימנתי בו את כל הקבוצות – מהנערים ועד לבוגרים". אחר־כך כ„אוסייק" ו„מוסטאר", ובכשנתיים האחרונות את „זמונר" שירדה לליגה השניה „בגלל בעיות אישיות" (סתם ולא פירש). רגע השיא: שלוש עונות מוצלחות כמאמן קבוצת הייצוג של הכוכב האדום, מ־74' עד 76'.

מעמד השיא: חצי הגמר בגביע אירופה לאלופות (75'). „בניתי אז קבוצה חדשה, ואת התוצאות ראו אחר כך: ארבע אליפויות, שלושה גביעים לאומיים, שלוש הופעות מוצלחות בגביע אופ"א. שישה משחקני היו בנבחרת הלאומית, שבה שימשתי כמס. 2, לבוס ולמנהל־מרכיב מיליאניץ'. עבדנו בצוות, ולמעשה הדרכתי את כל נבחרות הייצוג של יוגוסלאוויה, ועם הנבחרת הצעירה ביותר זכינו במקום הראשון באירופה". הצעות עבודה קודמות: „מאתניקוס והראקליס היווניות, שאלקה הגרמנית (כאשר היתה בליגה השניה) וקבוצה מאיזמיר, תורכיה". על ההצעה מישראל, לה נענה: „עניתי לה ב׳כן׳ ספונטאני. במחשבה נוספת אני קובע עתה כי בעצמי לא האמנתי שאשיב עליה כל־כך מהר... אבל זה כבוד גדול להיות מאמן נבחרת לאומית, לא חשוב איזו נבחרת". השחקן הגדול ביותר שאימן: דז'איץ', קיצוני שמאלי בין־לאומי. כיום יו"ר מועדון הכוכב האדום. „אבל הדרכתי, אפשר לומר יצרתי וטיפחתי, מגיל נוער, את האצ'ימוביץ', פטרוביץ', סאביץ', פיליפוביץ' ובוגימוביץ' שאחר כך ייתן ניקוסיוס ג'ו־יורק והיה נדך העערים שלה".

כת המאמן החדש, בשפה הסרבו־קרואטית: „לקוראי 'מעריב' ברכות לשנה הספורטיבית החדשה. מ. מיחיץ'".

דיעות שונות

ה„מוטו" שלו: „לחיות ולשמוח". על עבודה: „עבודה יכולה להיות גם הרבה שמחה. במיוחד כשמדובר בעבודת הדרכה בספורט. הספורט מקרב אנשים, עושה אותם מאושרים, מלמד אותם לשמוח". על מילובאן צירייץ' (המאמן היוגוסלאווי הקודם של נבחרת ישראל, מ־65' עד 68'): „לפני שיצאתי לכאן רציתי לפגוש אותו, לשמוע ממנו חוויות, התרשמויות, לקבל עיצה כברכת־הדרך. אבל הוא חולה מאוד, מסתגר בביתו ומסרב לראות אנשים, עקב מצבו החמור. אבל פעם שמעתי ממנו כי השנים היפות ביותר שלו כמאמן היו בישראל".

על אימון בכדורגל: „מדובר אמנם במשחק ולא במשהו שהוא העיקר בחיים – אבל אני אומר: 'כל עוד אתה משחק – אינך זקן. כאשר תפסיק לשחק – מתחיל להזדקן'. הספורט בכלל והכדורגל בפרט התמקצע מאוד בשנים האחרונות, וכדי להצליח בו צריך לעבוד קשה, להקריב הרבה. יש בו דרישות גבוהות, תובה לקיים בו משמעת. בכדורגל יש הרבה דברים בלתי־צפויים. ברגע אחד אפשר לעשות בו קאריירה גדולה – וברגע אחר לאבד את כל העולם. כל העולם (פרט לאשתי...) חושב שמבין הרבה מאוד בכדורגל, ומרבה לדבר על כך. לאשתי אמרתי פעם: קשה יותר לאמן כדורגל מאשר לעקור שן, לחתוך בבשר או לתקן פגם בגוף. אבל היא, כאחות, לא הסכימה עמי אך השלימה עם זה. רק בזה אנו חלוקים". דמויות נערצות (לא מהכדורגל): „דה־גול. כפוליטיקאי ראיתי בו תמיד אדם חזק. כנ"ל, אם נרחיק להסטוריה – נפוליאון". על ישראל: „לפני שבאתי לכאן היא נראתה לי מאוד רחוקה, מעבר להרי חושך. והנה, לפתע, אני כאן ומעתה אהיה מעורב, כנראה בכל... לא התעניינתי במיוחד במה שמתרחש אצלכם. קלטתי פה ושם משהו מהטלוויזיה והרדיו, אבל לא יותר מדי. זה פשוט עבר לי ליד האוזן, כמו דברים אחרים... הפוליטיקה איננה מעניינת אותי".

תרבות

סופרים אהובים: „אני 'נעול' על הספרות הרוסית. בעבר, כאשר היה לי יותר זמן לספרים, התאהבתי בפושקין ודוסטוייבסקי. הם עשו עלי רושם גדול. אבל בעבר היו הזמנים אחרים, האנשים היו יותר שקטים ונינוחים, והספיקו יותר מאשר בימינו". תיאטרון: מעדיף קומדיות. נהגה מאופרטות. קולנוע: כנ"ל. כוכבי־בד אהובים: סילוואנה מאנגאנו (ווכריף?) והקומיקאים הצרפתיים בורוויל, לואי דה־פינס, פרננדל. מוסיקה: שירים איטלקיים, קאנצונטות וכן מוסיקה אופיינית מאזור דלמאציה ביוגוסלאוויה, המושפעת מיופי הנוף, מהים, מהגלים.

זכרונות אישיים

הרגע הקשה ביותר: „היום שבו מתה אמי. זה נשאר לי לכל החיים". זכרון־ילדות: „לא אשכח את ילדותי במוסטאר במלחמת העולם השניה. ראיתי סביבי רק עוני, רעב, הרס, דמעות. נדדנו ממקום למקום. ברחנו להרים, והסתתרנו מהמפציצים הגרמניים. זו היתה תקופה קשה מאוד – לא היה דבר, כאשר צריך היה. לעתים קרובות אני מוצא עצמי חוזר ומהרהר באותן שנים איומות, ומתחלחל מחדש".

הערכות מקצועיות

על מקצוע האימון: „אצלנו אומרים: המקצוע איננו ארנבת – במאמץ גדול תוכל לתפוס אותו. אי־אפשר לברוח מזה... אני חסיד של בית הספר ההונגרי של צ'אנאדי, פאלפי ועם תוספת מסויימת שהכניס הגרמני ספ הרברגר." על הכדורגל ביוגוסלאוויה: „תמיד היה בו משהו מיוחד שעשה אותו מוצלח. הסגנון שלנו היה התקפי. תמיד היו לנו כוכבים – וארבעה הם בלי ספק הגדולים מכולם, כי היו בנבחרת אירופה (ווקאץ', זבץ, צ'ייקובסקי, השוער ביארה). כן היו גם כוכבים אחרים כמילוטינוביץ', סקולארץ ודג'איץ'". על אישיות למופת בכדורגל: פלה – „שחקן ואדם. מאז כיכב לא קם לו יורש כשיעור קומתו. היה מעל לכולם. ראוי היה בהחלט להיקרא: 'מלך הכדורגל'. כיום לא תמצא מישהו שידמה לו – יש רבים, אך באותה רמה ואיש איננו מעל ומעבר לכל השאר". על מאראדונה: „אין ספק, הוא שם בצל שחקנים רבים. אלא שאילו הורה בפרשת היד המפורסמת (נגד אנגליה) היה קונה את עולמו לדורי דורות, ומשאיר חותמו על הספורט. היו אז מעריכים אותו יותר מכפי שמעריכים עתה. הוא לא היה זקוק לשער הזה. להערכתי היה מסוגל בתוך דקות מעטות להבקיע שער חוקי למהדרין. מה שקרה – רק קילקל את הרושם שהשאיר". על מאמן שהוא למעשה כמו בימאי בתיאטרון: „נכון, אבל כאשר פלאסידו דומינגו עומד על הבימה, הכל נראה אחרת... כך זה גם בכדורגל. בלי מראדונה – ארגנטינה לא היתה מה שהיא". ציפיות: „מצידי אעשה הכל – אך אני מקווה לשיתוף פעולה רציני מהשחקנים (אני יודע לקרוא אותם בעיניים, לומר להכירם מבחינה נפשית) ומכל מי שקשור לנבחרת ורוצה בטובתה". ■

המולדת החדשה

כשהגיע ארצה סרג'יו חאוול מארגנטינה, מי שהמליץ עליו היה דניאל בריאלובסקי ■ כשהגיע - שיחק סרג'יו בנבחרת הלאומית; היום הוא משקיף מהיציע על חברו הטוב, בצעדיו הראשונים במדים הלאומיים ■ שני חברים עולים חדשים מארגנטינה: הראשון עם הפנים בחזרה החוצה, השני בתחילת הדרך, עם הרבה תקוות ותכניות ■ רק שתקדים חאוול לא יעבור גם במקרה של דניאל

מאיר ריפמן

כשייבוא התינוקות מברזיל תפס כותרות לפני מספר שבועות, נפוצה בארץ הבדיחה שבעוד 20 שנה תהיה לנו נבחרת כדורגל טובה, ואולי גם אלופת עולם. אבל ידוע שאנו עם חסר סבלנות. מי ירצה לחכות כמעט דור? ולכן, נצטרך להסתפק בינתיים בנציג שנולד במדינה שהיא אלופת העולם הנוכחית, ארגנטינה: דניאל בריאלובסקי.

חודש בארץ הספיק לדניאל כדי ללבוש את המדים הלאומיים של ישראל. מבלי רצון לבקר ולפגוע בו, דומה שלא צריך להיות מיד בכושר מלא בשביל לזכות בזימון לנבחרת ישראל. די שיהיה לך עבר ארגנטיני. רוצים עוד הוכחה? קחו את סרג'יו חאוול, שנכלל בנבחרת האולימפית עם עלייתו ארצה לפני 4 שנים. לא בכדי נכרכים שני הארגנטינים בנשימה אחת. הקשר ביניהם ישראלי.

בריאלובסקי הגיע ארצה באיחור של ארבע שנים. כבר באוגוסט 1982 רצה אותו המאמן שלמה שרף, שאימן אז את בני־יהודה, ויצא בשליחות לארגנטינה, על־מנת לחזור משם עם שחקני רכש. לפניו התקבצו ושיחקו הכדורגלנים היהודים. בריאלובסקי צד את עינו של שרף, אבל הציר הזה לא היה בהישג יד. „שיחקתי אז באינדפנדיינטה, הם ביקשו עבור שיחרורי הרבה כסף, ואמרתי לשלמה שלא יקח אותי בחשבון" – משחזר דניאל.

דניאל המליץ

אבל בריאלובסקי לא רצה להחזיר את שרף ארצה בידיים ריקות, והמליץ בפניו על שניים מחבריו הטובים: סרג'יו חאוול ואנדריאס שור. שרף קיבל את ההמלצה ולקח את השניים, יחד עם לואיס צ'אמה. מבין השלושה, נשאר בארץ עד היום רק חאוול. נשאר בארץ אמרנו, אך עכשיו זה רק על תנאי. למרבה האירוניה ה„על תנאי" זה בגלל הכדורגל, הסיבה שהעלתה אותו לארץ...

חאוול לא מוצא את מקומו בקבוצה קבועה בשנתיים האחרונות. בבני־יהודה הוא לא רצוי, ואחרי נדודים בהכח ר"ג והפועל לוד, ונסיון סרק לשחק בהפועל ר"ג – הוא נמצא על סף שבירה. מה שהחזיר אותו אל ידידו, בריאלובסקי. בשבוע שעבר החל חאוול להתעניין אצלו, באפשרות לחזור ולהיקלט בקבוצה בארגנטינה. בריאלובסקי משתומם: „אני לא מבין איך סרג'יו לא משחק בקבוצה בארץ. ראיתי אותו משחק טוב בארגנטינה, הוא שחקן שלא שכח לשחק כדורגל".

חאוול, שנרתם אל בריאלובסקי, בילה במחיצתו בשבוע שעבר בשפיים, ועזר לו בחבלי ההתאקלמות בנבחרת ישראל, יודע שמעבר להיותו חבר טוב, ממליץ וממליץ יושר, לא יכול בריאלובסקי לעזור לו בארץ, כפי שזה קרה לו בטרם בואו ארצה. „בבני־יהודה לא התאקלמתי, כי הייתי לבד והייתי בלחץ. אנשים דיברו סביבי, ולא הבנתי את השפה. לא הייתי מקובל בחברה של הקבוצה, כי הייתי אז הרבה בנבחרת ורק פעמיים בשבוע ובשבת ראיתי את השחקנים. הם לא הספיקו להכיר אותי נכון, ולא הצלחתי להתאים עצמי להם. וכך נוצרה לי תדמית של שחקן פרובלמטי, אבל שכחו שכבר שנתיים לא הרחיקו אותי וקיבלתי רק שני כרטיסים צהובים" – מעצב חאוול את קו ההגנה שלו.

חבלי ההתאקלמות

ועכשיו לומר בריאלובסקי על בשרו עד כמה קשים חבלי ההתאקלמות בכדורגל הישראלי. בריאלובסקי הגיע ארצה כשמודבקת לו תווית היהוי של – „הכדורגלן היהודי הטוב בעולם!". „אני לא מכיר את כל היהודים בעולם, אתה מכיר?..." – כואל־עונה בריאלובסקי. „זה יפה ומחמיא שאומרים עלי היהודי הטוב בעולם'. לא איכפת לי מיהו היהודי הטוב בעולם. הייתי טוב מאוד כשלקחתי אליפויות בכל הקבוצות ששיחקתי. באתי לארץ לשחק, ואני יודע לשחק טוב" – מכריז בריאלובסקי.

הטובות בקבוצת מספרד וארגנטינה, רצו הקיץ את בריאלובסקי. כאשר ביקר בארץ להיכרות עם מכבי חיפה בישרו הכותרות בעיתונות בארגנטינה: „בריאלובסקי חתם בבוקה ג'וניורס". באותה כתבה צוטטה גם אימו של הכדורגלן, שכאילו אישרה את הדבר, ואמרה שבנה רק יצא לביקור פרטי בישראל. אבל, את האמת לאמיתה היא ידעה, כמו גם דניאל בעצמו. „הפירסום הזה היה מכוון, כדי שיהיה שקט בארגנטינה. ידעתי שאני בא ורוצה לשחק בישראל. וזה אחרי שקיבלתי עונש הרחקה לשנה מקבוצתי במכסיקו, כי אישתי רצתה לחזור מהר לארגנטינה, אחרי רעידת אדמה שהיתה במכסיקו, ואני לקחתי הכל וחזרתי, למרות שלא הירשו לי".

ועכשיו תורו של חאוול להגן על בריאלובסקי: „הוא בא לקבוצה מסודרת, עם מאמן שכבר עבר את בעיות ההתאקלמות של שחקנים מארגנטינה. הוא בא עם משפחה וילדים, והוא יודע את השפה. כל הדברים האלה יקלו עליו. הרי אנחנו באנו לארץ רק עם מזוודות. שיפסיקו לבקר אותו. שכחו אולי שגם מראדונה הגדול היה בברצלונה, ולא התקאלם. כשדניאל יהיה בכושר – הוא יעשה את הדברים שהוא יודע".

עימותים ראשונים

ואולי על הרקע הזה, בריאלובסקי כבר הספיק להסתכסך עם אחד מהקולגות שלי (לא שאני שמח לאידו...). ויש לו, לדניאל גם מה לומר לעיתונות שמצפה ומבקרת אותו, שוב על רקע התדמית של „כדורגלן היהודי הטוב בעולם". ודומה שהדם החם האופייני לילד דרום־אמריקה, עלול בקצב הזה להגיע מהר מאוד אל נקודות רתיחה. „מותר לכם לדבר, אתם עיתונאים. אני לא אוהב לדבר, אני צריך להוכיח. ובכדי שאתם תגידו אתם צריכים לראות אותי, ולא לדבר סתם על מה שסיפרו לכם... זה טוב שאתם רוצים ומחכים לראות מה אני אעשה ואני מבטיח שכל מה שעשיתי בארגנטינה ובמכסיקו אעשה גם בישראל. חכו ועוד תראו מה אני אעשה כשאהיה בכושר" – מבטיח דניאל ויודע ש„התואר" גם מחייב.

בשעה שבריאלובסקי מבטיח להראות את יכולתו בארץ, מדבר חאוול במלוא הרצינות על רצונו לרעות בשדות הזרים. „אני יכול לחזור לקבוצתי בארגנטינה, אלמארו, שמשחקת בליגה השניה. אם לא שם, אשחק בכל קבוצה אחרת, ולא אהיה תלוי באוויר כמו פה. בינואר פותחים את ההכנות לעונה בארגנטינה, ואז הברירה האחרונה שלי היא לחזור לשם. אני יכול לשחק גם ביוון, יש שם ליגה אולי יותר טובה מאשר פה. ואני מוכן שיבחנו אותי בכל קבוצה בחו"ל".

אבל בצד ההכרזות על אפשרות עזיבה, יש לו לחאוול בעייה לא קטנה. „אני לומד כעת חינוך גופני, שנה שלישית בסמינר הקיבוצים. אני לא רוצה להפסיק את הלימודים, כמו שעשיתי לפני שבאתי לארץ, שהפסקתי את לימודי הרפואה של בארגנטינה בשביל לבוא לפה. אני רוצה להיות מורה של ילדים יהודים בבית־הספר בארץ". וישנה גם הנקודה המשפחתית: „אחרי שאמא שלי ואחותי באו לארץ בגללי, ויש לי אישה ובן ישראלי – קשה לי מאוד לחשוב על ירידה מהארץ, מה עוד שוויתרתי על האזרחות שלי בארגנטינה".

אישית לוחצת

בריאלובסקי שומע את חאוול בלב כואב. כשאני מבקש ממנו חוות דעת על מי שהופקדו לשמור עליו בשלושה המשחקים שבהם שיחק בארץ, הוא מפתיע: „במכסיקו שמרו עלי הרבה יותר חזק. אבל עד עכשיו עשו את זה עלי בצורה ספורטיווית. שמו עלי שומר שכל הזמן היה צל שלי. הרגשתי כאילו אמרו לו אל תשחק, ורק ישמור עלי, ולא יתן לי לזוז".

למה ניתן לצפות ממנו במגרש מהבחינה האישית? הוא עונה, אבל גם מתחמק, כמו בכידרור אופייני ליוצאי דרום־אמריקה. „אני לא אגיד לך, כי אני לא רוצה שיידעו. אני לא אקל את החיים על שחקנים שישמרו עלי ואגיד להם מה אני עושה טוב ומה אני לא עושה טוב. אני רוצה להשאיר את הכל כהפתעה, לשחקני היריבה ולקהל..." – מבקש דניאל.

בשבוע שעבר ישב חאוול ביציע באיצטדיון ר"ג, והחזיק אצבעות לחברו בריאלובסקי, שרשם את 14 דקות הבכורה שלו במדים הלאומיים. יותר משהוא בטוח ביכולתו לשחק ולהצליח במגרשים בארץ, בטוח חאוול שבריאלובסקי יתרום לכדורגל הישראלי עוד הרבה. הוא יעשה הכל ויעודד את בריאלובסקי. הוא עצמו רק מקווה לפגוש את דניאל לא סתם על כוס קפה, או מפגש חברים. הוא רוצה לפגוש אותו במגרש מן הצד השני של המיתרס. גם בריאלובסקי לא רוצה לאבד חבר מארץ מולדתו. שני יהודים־ציונים־ארגנטינים. רגל פה רגל שם.

בראד גילברט

בראד גילברט, כיום, ללא צל של ספק, הטניסאי היהודי הטוב ביותר בעולם. נולד: 9 באוגוסט 1961 באוקלנד, קליפורניה. גובה: 1.85 מטר. משקל: 72 ק"ג. מדורג עתה 12 בעולם. אשתקד היה 18. נסק למיקום זה מהמקום ה־282 בשנת 1981; כל הזמן בהתקדמות. משחק מגיל חמש. בן למשפחת טניסאים. גאה להציג את זכייתו באליפות טורניר הפרס הגדול ברמת השרון בין הישגיו הבולטים ביותר. ■ צילם: ערי אבישי

לא שונא ערבים – אבל רוצה שלא יחיו כאן ■ שונא כסף, זוכה לחוזים שמנים כדי לשחק בשבת ■ מזדהה עם רעיונות כהנא: „לא מפחיד אותי שתהיה כאן מדינת-דת, כמו אצל חומייני... זה רק יביא שלווה"

שלמה קירט איש היהודים

אבי מורגנשטרן

יש לשלמה קירט חיוך סימפאטי, תמים כמו של ילד. העגה התימנית בולטת. כבר בן 32. לא ילד, אבל עדיין מבולבל. איש של ניגודים: לא שונא ערבים, אבל לא רוצה שיחיו כאן; שונא כסף, אבל זוכה לחוזים שמנים; אוהב את דת משה וישראל – אבל ממשיך לשחק כדורגל מדי שבת, לפני אלפי צופים, שלא בדיוק שומרים על קדושת השבת.

קשה לכעוס על קירט. כשהוא מתקשה למצוא את המילה הנכונה, הוא מחייך. כבר בראשית השיחה מבקש להרגיש: „לא שונא ערבים או נוצרים או אף אחד... מי שבאמת יהודי, לא יכול לשנוא בני אדם". אבל מה? – פתאום, הוא כן. ועוד איך. „אני קנאי לעם היהודי ולארץ ישראל השלמה. ככה גידלו אותי בבית וכך חינכו בבית הספר. פעם, זאת לא היתה בושה לומר 'מדינת היהודים'. היום מדברים על מדינה דו-לאומית. זה מה שהילדים שלי לומדים."

מגיל 16 בנבחרת

אתה מאמין בפתרון שב־זה? קירט: „זה ויתור על ארץ הקודש. איפה הזכ־ויות והחובות?!. להם יש רק זכויות, אבל אין להם שום חו־בה. זה לא נר־אה מדינה דו-לאומית. זה נראה לי טיוח".

שלמה קירט, כשרון גדול בכדורגל הישראלי. בגיל 16 כבר היה בנבחרת הל־אומית. פנומן. מאז, הקריירה שלו, פחות או יותר, נמצאת בעליה. אבל הכותרת הכי שמנה שאותה תפס, היתה כשדיבר על הקשר הלא ברור כל כך בין ההמנון לבין כדורגלנים ערבים. „אין לי שום דבר נגד זאהי ארמלי או ריפעת טורק. פשוט גורמים פוליטיים עלו על דברים שהוצאו מהקשרם. זה נהפך לכדור שלג ענק. לי לא היתה שליטה עליו. אחד מהח"כים אמר שההמנון לא עושה לנו משהו בלב. זה הרגיז אותי ובאמת אמרתי שיש כדורגלנים שההמנון לא מדבר אליהם. שאלו אותי: גם ערבים? אמרתי: כן. אבל לא רק ערבים. לא הזכרתי בני מיעוטים ועוד שקרים שנכתבו. פתאום טענו שאני גזעני. טענו שאמרתי שאני לא רוצה ערבים בנבחרת ולא רוצה ערבים במדינה."

אז אתה כן רוצה שיחיו כאן ערבים במדינת ישראל?

קירט: „להגיד את האמת, לא. אני מעדיף שיחיו כאן רק יהודים".

זה לא שהוא גזעני – הוא פשוט לא רוצה ערבים בארץ הקודש...

קנאי לדת

כהנא מתאים לך מבחינה פוליטית?

קירט: „אני מזדהה עם הריעות שלו. אני מודה שאני קנאי לדת היהודית. אני לא מתבייש בכך. מתאים לי שתהיה כאן מדינת דת. בהחלט. כמו בסעודיה או באיראן. לא מפחיד אותי משהו כמו חומייני, כי הדת שלנו שונה משלו. תאמין לי תהיה לנו רק שלווה".

מפחיד. לא רק מקביל לרב פרץ, גם תומך בטרור. למרות שהוא חושב שעצורי המחתרת, בטח זכאים לפרס נובל להומאניזם. „כבר הבעתי את הדיעות שלי גם בין החבר'ה בנבחרת. לדוגמא: כשהיינו, ג'ימי (טורק) ואני באותו חדר בגרמניה, הקרינו בטלויזיה קטעים על עצורי המחתרת כשהם מתנשקים עם המשפחות שלהם. אני הייתי בטוח שהם משתחררים ונורא שמחתי".

שמעת, במקרה, שהם פגעו באנשים חפים מפשע?

קירט: „תראה, אני לא יודע מה בדיוק הלך שם. אני לא מתעסק בדברים האלו. לא מעניין אותי פוליטיקה. אולי זה נכון מה שאתה אומר שהם פצעו אנשים. אבל אני לא יכול לשים את עצמי במקומם."

מבולבל, קירט. התשובות שלו, לא תמיד תואמות את המציאות. כשלא נוח – הוא לא מתעניין. אבל מאמין גדול. גם על מחזיק המפתחות שלו, מצוייה תפילת הדרך. במסעות הנבחרת לחו"ל ראג לאכול כשר. עשה הבדלות וקידוש. ניסה להלהיב את שאר החבר'ה. ארמלי וטורק, בדרך כלל, לא הצטרפו לתפילות. בטח שלא היתה להם סיבה. גם היום הוא מודה: „פרנק ארוק (מאמן אוסטרליה) שיבח אותי על דברי ואמר שכל הכבוד לי שאני גאה במוצא שלי. אין לי שנאה לג'ימי וזאהי. להיפך. במסע לגרמניה, אף אחד לא רצה לגור עם ג'ימי. רק אני הסכמתי. אבל לדעתי הם נתנו על המגרש פחות מהחבר'ה היהודים. למרות שהיו גם חבר'ה יהודים שלא נלחמו בנבחרת".

נבואת האח

כשהיה בן שנתיים, ניבא אחיו שיגיע לנבחרת הכדורגל. גם הוא לא שיער שהמרחק יהיה קצר כל כך. אבל לצד ההצלחה והמשיכה לכדורגל, יש לקירט, כל השנים, מלחמה פנימית בין הכדורגל לדת. כרגע מוביל הכדורגל, ללא ערעור. בבית לא אהבו את העובדה שהוא מחלל שבת. לאביו, איש דתי מאד, חרה וכאב שבנו מעדיף את הכדור העגול על פני התלמוד. קירט מודה: „התפתיתי. הכדורגל מתאים לטמפראמנט ולמבנה הפיסי שלי. כל הזמן מנקרת המחשבה לקום ולעזוב". אבל קירט עדיין משחק בשבתות, במגרש. במקביל מעמיק את ידיעותיו בתורה. נפגש עם אנשי חב"ד ורבנים גדולים. מרגיש לא נח לידם. בגלל השבתות.

זה לא נראה לך מוזר, כל העניין הזה, שאתה אדם מאד מאמין, מדבר על קדושת הארץ והעם ובכל זאת רץ לכדורגל בשבת?

קירט: „יש בעיה. בטח שיש. אני כל הזמן נמצא איתה. תראה, אני לא אוהב את הכדורגל כמו שאר השחקנים. אני נמשך אליו בגלל הטמפרמנט שלי והנתונים הפיסיים. לא התלהבתי מכל הפירסומת, הקהל, והמשחק עצמו. לא מושכת אותי קריירה מפוארת. יש רגעים ששווה להיות כדורגלן, אבל לדעתי לא שווה להשקיע את החיים בגלל כמה רגעים כאלו. לעומת זאת ברת אתה מגיע לדברים נפלאים".

אז למה אתה לא קם ועוזב לטובת הדת?

קירט: „לא יודע, בינתיים אני לא יכול לעזוב את הכדורגל. מרוכז פה גם בפרנסה. בינתיים אני לא יכול להתנתק."

אתה נחשב לאחד משחקני הרכש היקרים בארץ. איזו משמעות יש לכסף, מבחינתך?

קירט: „כאדם דתי, אני שונא כסף. אולי לא יבינו את זה – אבל אני סולד מכסף. אני חושב שכסף הופך אותנו מכורים לעגל הזהב. כסף מפריד אפילו בין חברים. אני לא מרגיש נוח לנהל מו"מ על כסף. אני מעדיף שמישהו אחר יעשה את זה במקומי".

והכסף, מגיע לקירט אחר כך הביתה. הרבה כסף. כחור של ניגודים.

לומד תלמוד ותורה

אחרי שיסיים את תפקידו כשחקן, אינו מתכוון לחזור למגרשים כמאמן. רוצה להקדיש כולו לדת: „זה מושך אותי נורא. הקונפליקט הזה רודף אותי מילדות. בינתיים אני לומד תלמוד ותורה. עוד כמה שנים אתמסר כולי לדת."

כשהשיחה איתו נוגעת בנושאים עכשויים, קירט מנסה, בחיוך ביישני, למתן את הדברים. כמו גם את חוסר ההתלהבות שלו משייע פייגנבוים, מאמנו בבית"ר נתניה: „על בית"ר נתניה אני לא מוכן להרחיב את הדיבור. בקשר לשייע, אני מאמין שההנהלה שמשיטה את הספינה הזאת, תסיק את המסקנות ותעשה מה שצריך".

אתה מתכוון שיפטרו אותו?

קירט: „אני לא מתכוון לכלום. יש מנהלים. הם האחראים."

אתה רואה בשייע סמכות עליונה מבחינה מקצועית?

קירט: „לא. תראה, כואב לי לגרום למישהו עוול. אבל צריך לראות את טובת הכלל. עוד הפסד אחד יחייב שינוי רציני בקבוצה. מאמן בארץ, זה לא כמו בחו"ל עם יועץ או מישהו מעליו. כאן, מאמן הוא גם פסיכולוג ואבא".

ברמזים, קירט ממש מצויין. אבל לא רוצה לפגוע באף אחד. באמת שלא. במשחק נגד הפועל פ"ת, צעק על שייע, המאמן שלו: „תשב בצד בשקט". לרעתו, שייע הכניס את השחקנים ללחץ, ורצה לצעוק בשביל לעשות פוזות על ההנהלה. קירט מילא באותו משחק, שלושה תפקידים שונים. „לא מצאתי את הרגליים והידיים". הנה עוד רמז. לפותרי החידה מובטח תפקיד מאמן בית"ר נתניה. „אני חושב שבית"ר נתניה היא קבוצה עם פוטנציאל גדול. יש מתקן מעולה, יש שחקנים טובים, יש קצת בעיות כספיות, לא-משמעותיות. אני חושב שאם היתה דמות מקצועית רצינית באגודה, היינו יכולים להיות קבוצה דומיננטית בליגה". בלי לפגוע באף אחד, כמובן.

העימות עם אבי כהן

כשעזב את מכבי שעריים, בפעם הראשונה, הצטרף למכבי פ"ת. אחר כך היה בבית"ר ירושלים, מכבי ת"א ובני יהודה. גם הצליח לזכות בגביע המדינה. פעמיים. „כשבני יהודה זכתה, ממש חטפתי את הגביע. הייתי בטירוף. לקחתי את הגביע ורצתי לבדי. היתה הרגשה שגעון."

במכבי ת"א, היתה תקופה פחות שגעונית. בעיקר בגלל אבי כהן. קירט ואבי כהן, שניהם מטבעם מנהיגים מאחור. במכבי, התרחשה איפוא התנגשות סמכויות. „הוא חזר מליברפול ולא הסתדרנו טוב. תראה, אני במשחק נותן את כולי. אני מכוון, צועק. הכל כדי שננצח. אז מרי פעם הייתי מכוון גם אותו. הוא גם מנהיג ולא הסתדרנו. אולי חשב שאני לוקח לו את הבמה."

קירט ממשיך לגור בשעריים. אוהב את השכונה, את החברים. רוצה להיות קרוב לאמא, לבית הכנסת, לילדות. פעם הציעו לו לשחק בקליבלנד אוהיו, תמורת הרבה דולארים, אבל סירב לעזוב את הפינה הקטנה שלו. „אפילו וילה לא תוציא אותי מהבית זה".

עכשיו הוא מחכה להודעה מהנבחרת. „מסקרן אותי לדעת, למה לא הזמינו אותי. אין להם הרי שום סיבה מבחינה מקצועית. לא יודע מה קורה פה. זה בטח לא בגלל הפרשה של ההמנון. הרי השבוע היתה לי עוד שיחת-פיוס עם ארמלי בגל"צ. אנחנו ידידים."

לפני שאני קם, אני שואל אותו אם הוא מאמין שיהיה פה שלום: „אני מאמין רק שהמשיח יבוא". ■

> שרוי במלחמה פנימית בין הכדורגל לדת, אבל כרגע הכדורגל מוביל אצלו ■ נפגש באחרונה עם אנשי חב"ד ורבנים, לומד תורה ■ „לא אוהב כדורגל כמו אחרים – רק נמשך אליו בגלל הטמפראמנט שלי" ■ שולח ביקורת מרומזת לעבר מאמנו שייע פייגנבוים „אבל בלי לפגוע באף אחד..." ■ לא מבין מדוע לא הוזמן שוב לנבחרת „ודווקא לא בגלל פרשת ההמנון"

שעריים, קבוצת נעוריו: הרבה תככים והאשמות.

שמו של קירט התקשר בעונה שעברה לאחד הסיפורים הפחות מחמיאים של הליגה. הוא חזר לקבוצת נעוריו, מכבי שעריים. רומן גדול לא היה שם. קירט מדבר על אנשים מלאי תככים ואינטרסים. על מאבק כוחות שפוגע בקבוצה. הוא מטיל את האשמה לכל זה על מיקי מיכאלי.

במשחק מול מכבי ת"א, פסלו לשעריים שער. אחר כך, החלה המהומה. קירט היה פצוע וישב על הספסל כסטאטיסט. במהומה שהתפתחה, קיבל תפקיד ראשי. „אבי כהן שלנו, משעריים, רץ לקוון ואז מיקי מיכאלי הרף אותו בשתי ידיו. אמרתי לו: 'מה אתה מרביץ לו?' אז גם לי הוא הכניס מכה בבטן. הכנסתי לו בוקס בראש. בכלל, אני לא חושב שצריך לדבר על אדם כזה. כשהיה בעבר שוער של שעריים, סחט מההנהלה כסף לפני משחקים. אם לא היו מעלים לו את המשכורת, היה מודיע שלא מתלבש. רגע לפני המשחק... רצה שהקבוצה תדרדר כדי שיחליף את היו"ר, צומן. אחר כך הכניס תככים בקבוצה. הסית את האוהדים נגד שחקני הרכש. פעם הוא 'ליכלך' לפני על אדיר שמיר. אמר לי שהוא סתם שוער ולא שווה את הכסף... אמרתי לו: 'אל תדבר לפני על שחקנים אחרים. שמיר הוא בחור שגעון ושוער נפלא.' אחר כך צומן התפטר ומיכאלי היה היו"ר. לא שילם לנו כסף. יצר בכוונה אוירה עכורה, כדי שנפסיד במשחק גביע ולא נקבל פרמיות. אספתי את השחקנים ואמרתי: 'אף אחד לא מתאמן'. כשהוא בא צעקתי עליו: 'מי אתה בכלל, תעוף מפה'. אחר כך החזירו את צומן. במשחק נגד מכבי ת"א, הוצאתי עליו את מה שהצטבר לי במשך העונה".

כדורסל+

מעשה לדר לוח שנשבר וחור בכיס

כעשר עד חמש־עשרה דקות מאז שרקו לפתיחה במשחק מכבי ת"א – גליל־עליון הופיעו השוברים מאליצור נתניה ביד־אליהו. תפסו מקום ביציע. היה להם ערב חופשי. טרי פייר, קארל נברסון, עוד כמה לבנים, דיסקסו שוב ושוב את מכבי ת"א.

מחזור שלישי בליגה ומכבי תל־אביב כבר יחידה בראש הטבלה בלי הפסד. רומז משהו לגבי ההמשך ? אולי. אבל אם גליל־עליון, בעיני רבים מועמדת לתפוס אחד מארבעת המקומות הראשונים בליגה, נראית כך, כמו במשחק עם מכבי, איזה פנים יש לליגה שלנו ?

נחזור לרגע קט לחולון. אולם מפוצץ. באו לראות לא רק את אליצור נתניה. גם את קני באניסטר, אחד הפייבוריטים מהקבוצה הפייבוריטית שלי – „ניקס". אבל ראו רק שני סלים שבורים, מעשה ידיהם להתפאר של שחקני אליצור.

רק שמונה דקות שיחקו שם – והופ ! הלך הלוח השני (אחרי שהראשון נופץ עוד בחימום לקראת המשחק). לא היתה ברירה אלא להפסיק. נקבע מועד חדש (19 בחודש) והקהל ישלם שוב ? – זו השאלה. אין דבר כזה בחוקה. שבירת הלוח היא חלק מהמשחק.

עד היום הלכו כבר שני לוחות וטבעת סל אחת (באולם הפועל ת"א). אם זה ימשך בקצב כזה – כדאי יהיה לייבא לא רק שחקנים – אלא אף לוחות וטבעות. עסק טוב. הכדורסלנים הזרים כבר ידאגו לרווחים.

איפה אתה בראד ליף ?

אין לכם מושג עד כמה אני נהנה מפיטפוטי הקיץ של ניל גילמן מאליצור. עוד לפני שהסתיימה העונה שעברה דאג להביא אלינו (וזה היה בחולון אם אני לא טועה) את בראד ליף ולהציגו כשחקן החדש של נתניה בעונה הבאה.

ומה עושה הזמן (ולא תמיד השכל) ? מסתיימת פגרה, מתחילה עונה חדשה ואת בראד ליף אנחנו רואים, כמו בימים הטובים, במדי...נכון: הפועל גליל־עליון.

אבל בשביל הפגרה ובשביל טורי הרכילות זהו בלי ספק סיפור טוב מאוד.

האיש עם הקופסה

ממדי גופו של שמלוק מחרובסקי, המנהל הנצחי של מכבי ת"א, אינם צנועים בכל ימות השנה. מי שראה אותו בערב המשחק עם גליל־עליון ביד־אליהו, תמה בוודאי על המשקל הנוסף.

מה קרה שמלוק ?

מסתבר שהצמידו לגופו של הבחור מכשיר לאילתור כל מיני הפרעות. בעיקר בלב. מתרגש הבחור בכל משחק, שלא לדבר כבר על זה שב"דרבי" הוא נעדר כבר

שמלוק מחרובסקי. רפואה שלמה.

כמה שנים טובות, חש ברע, ומה טוב מבדיקה רפואית צמודה לגופו במשך 24 שעות כדי לדעת היכן הוא עומד ?

וכך הולך שמלוק עם הקופסה הצמודה לגופו, מקווה שתשמיע בסופו של דבר צליל תיוג תקין.

שתהיה לך שנה טובה ובריאה ידידי הטוב.

למה ר"ג נראית כמו שהיא נראית

ישבנו בערב הכפול ביד־אליהו, בשבוע שעבר, וראינו את מכבי תל־אביב והפועל גליל־עליון, ובמשחק המוקדם את בית"ר ת"א ואת מכבי חיפה. לא ראינו את מכבי או את הפועל רמת־גן, אבל הן היו שם. ואחרי המשחקים – הבנו מדוע נראית רמת־גן כפי שהיא נראית, ולאו דווקא אחרי הנצחון בירושלים, אלא בכלל.

שמוליק זיסמן ויאיר בן־עטר שיחקו במדי הגליל־העליון; דורון ג'מצ'י, גראג קורנליוס ומאיר קמינסקי לבשו את הגופיות הצהובות של מכבי ת"א. דן סמית ישב (פצוע) על הספסל של מכבי חיפה. שישה שחקנים.

דן סמית: „אתה חושב שזה בסדר ? שזה מראה על ניהול טוב של קבוצה ?" – אני לא מגיב. רק חושב. משהו כנראה לא בסדר ברמת־גן.

גם הרמת־גנית השניה, הפועל, לא בסדר. סוגרת את הטבלה ומועמדת טובה מאוד לירידה. אביגדור מוסקוביץ' לובש את מדי בית"ר; סטיב שלכטר את מדי מכבי חיפה, וכך זה נמשך...

8 רמת־גנים בערב תל־אביבי.

בובי צ'ארלטון על כדורסל

יש כדורסל באנגליה. זה לא חדש. אולם בפיתחה של עונה חדשה, הנה מה שיש למאיר בלייך, סופר „מעריב" באנגליה, לתרום למדור.

מנצ'סטר־יונייטד מארחת את ריאל מדריד במסגרת גביע אירופה. לא אין זו טעות אף שהכדורגל האנגלי נודה מהיבשת. המדובר במשחקי גביע האלופות בכדורסל. בפתיחת המשחקים אירחו "השדים האדומים" ממנצ'סטר (זהו שמם הרשמי) את האלופה הספרדית במסגרת הגביע האירופי. ביציע ישב חבר הנהלת המועדון. לא אחר מאשר כדורגלן העבר המפורסם בובי צ'ארלטון.

„זה נפלא שאנו מעורבים עדיין בזירה האירופית, זה שומר על הקשרים שלנו. כאשר שיחקנו נגדם בגביע אירופה (בכדורגל) ב־1958, היינו חסרי נסיון ונוצחנו. 10 שנים מאוחר יותר – היכינו אותם בחצי הגמר בדרך לזכיה בגביע. אני מקווה שלא נאלץ להמתין שנים כה רבות עם קבוצת הכדורסל".

שלוש קבוצות אנגליות נוטלות השנה חלק בגביעי אירופה השונים. מכבי תל־אביב באה לכאן בשנה שעברה במסגרת זו וגברה על קינגסטון. כאשר השתיים נפגשו שוב בטורניר חג המולד – ראו המכבים שהיריב יודע פרק בכדורסל. האנגלים מנסים לחקות את שעשו מדינות אירופה האחרות ומצרפות לשורותיהן שחקני־חיזוק אמריקנים.

אולם הליגה, שבשנה שעברה מלאו לה 50 שנים, נמצאת בנקודת מבחן. ככל שרוצים לשפר – זקוקים לכסף. המקורות היחידים למצרך יקר זה הם הקהל והספונסרים. אין מרכזים ואין טוטו. כבר בשנה שעברה התקשו מארגני הטורניר הבינלאומי בקריסטל פאלאס לממנו, לאחר שחברת פיליפס הסירה את חסותה. גם השנה מתקשים עדיין המארגנים לומר מה יהיה היקפו של הטורניר ומה תהיה רמתן של הקבוצות שיטלו בו חלק.

ממוצע של 1000 צופים למשחק בליגה הבכירה, והתעלמות מוחלטת כמעט של הטלוויזיה -- אינם סיבה משכנעת לבעלי עסקים לתת חסותם לקבוצות. ואכן -- כמחצית הקבוצות בליגה הראשונה נאלצות לכלכל את עיסקיהן בכוחות עצמן. התוצאה: עוד לפני שהחלה העונה -- נאלצו שתי קבוצות להודיע על פירוק. אחרות, ובהן ותיקה ובעלת תארים בקריסטאל פאלאס, ניצלו רק לאחר שהתאחדו עם קבוצה אחרת.

בשנה שעברה, כאשר מועדוני כדורגל כמנצ'סטר־יונייטד ופורטסמות השתלטו על מועדוני כדורסל, קיוו ראשי הענף שיוכלו לבנותו. אלא שליוזמה זו לא היה המשך. מרבית המועדונים מסתפקים באולמות המצויים במתנ"סים ודמי העברתו של שחקן סגל נבחרת אנגליה יכולים להסתכם ב־10,000 ליש"ט.

אף ששכרם של השחקנים כאן רחוק מן הרמה בישראל – מתלוננים מנהלי הקבוצות שהם תובעים יותר ויותר. אלא שהקבוצות כאן מנוהלות על בסיס עיסקי, כך שאין אפשרות למנהליהן ליטול התחייבויות מבלי לוודא שיש כיסוי מאחוריהן. רק קבוצות כמנצ'סטר, הזוכה לחסותה של חברת „שרפ" או קינגסטון, הנתמכת בידי קונצרן לתעשייה כימית, מסוגלות להחזיק שחקנים ברמה אירופית. זו שתצליח להגדיל הכנסותיה ממכירת כרטיסים – תהפוך למכבי ת"א של אנגליה.

N.B.A

אלכס דורון

הר ושמו ברקלי

כאשר תחל בעוד שבועיים הליגה הטובה בעולם ופילדלפיה 76' תארח בערב הפתיחה של העונה את אינדיאנה – יחזרו פרשני הכדורסל ויאמרו: „ה־76' היא עתה קבוצתו של צ'ארלס ברקלי". בעבר הם אמרו שזו קבוצתם של „מ.מ." (מוזס מאלון – שעבר בינתיים לוואשינגטון בולטס) ושל ד"ר ג'יי. אך כבר אשתקד ובוודאי ביתר הדגשה בעונה הנוכחית, הפילדלפיה היא „הקבוצה של ברקלי". כאשר רואים אותו מתרומם לכדור־חוזר, רץ או מטביע במלוא עוצמתו – ברור שזו ההגדרה המתאימה ביותר.

„הוא מהווה עתה האיש מספר אחד בקבוצה שלנו. הוא זה שעושה אותנו צוות־מנצח. הוא זה שמדרבן את חבריו להפגין יכולת גבוהה יותר, לשחק טוב יותר ולהלהיב את הקהל ביציעים. כאשר הוא מקבל את הכדור בדרך לסל או כאשר הוא מזנק לקטוף ריבאונד – הוא עושה אותנו קשים יותר להכנעה", אמר עליו מאמנו מאט גואוקאס.

אלא שמאט דוחה את ההגדרה „הקבוצה של ברקלי". „נשמתי נעצרת, אמר גואוקאס, כאשר אני שומע שקבוצה מסויימת בנ.ב.א. 'שייכת' לכוכב מסויים. הקבוצה שלנו 'שייכת' לכל הצוות, ל־12 השחקנים שבה. אנו זקוקים לכולם כדי לנצח, אף כי ברור לכל שצ'ארלס הוא האיש שמסוגל בנצעיו המופלאים, לעשות אותנו ליקבוצה מנצחת, לחבורה של 'ווינרים'".

כך או כך – ברקלי בן ה־24 (נולד ב־20 בפברואר 63'), שכינויו כאן – Round Mound of Rebound ובתרגום חופשי: הר עגלגל של ריבאונד, הוא אחד מהשלישיה הגדולה ביותר בכל הזמנים שגוייסה בבת־אחת, בדראפט של קייץ 1984, לנ.ב.א. (יחד עם מייקל ג'ורדן ואקים אולוג'וון). נתוך שתי עונות עלה לדרגת כוכב, תודות לכישוריו המיוחדים, אבל גם תוך ניצול מצבה של פילדלפיה: פציעתו הממושכת של אנדריו טוני והזדקנותם של כוכביה ד"ר ג'יי ובובי ג'ונס (ומאלון גילה סימני הזדקנות בעונה שעברה – ולכן נמכר לבולטס). נוכחותו, חרף קשייה, סיימה לבסוף פילדלפיה במקום הרביעי בליגה עם מאזן לא רע כלל ועיקר.

אשתקד החלה פילדלפיה את המירוץ בצליעה. ד"ר ג'יי הוסט מעמדת ה„פורוואדר" ל„גארד" אלא שלא הלע את מיכסת הנקודות המצופה ממנו. למזלה של ה„76" היה עם ברקלי, זה שרכש את כינויו „הר עגלגל" ליד שולחן במסעדה...את אותה תקופה החל ברקלי עם ממוצע של 15 נקודות ופחות מ־9 ריבאונדים למשחק, אבל בהמשך כאשר התחדשה ההצלחות, קלע גם 18 נקודות ו־14 ריבאונדים במשחק.

את העונה הראשונה שלו בנ.ב.א. כ„רוקי", סיים עם ממוצע של 14 נקודות ו־8.7 ריבאונדים „ומאז הוא רק מתקדם, בלי הרף", אומר עליו גואוקאס.

בניגוד לשחקנים רבים, המשיך ברקלי בקייץ לשמור על כושרו – והוא „מוכן לקרב" לעונה הנוכחית. בכך אין כל דבר מפתיע – מפתיעה העובדה שלא נכלל בפברואר האחרון בהרכב נבחרת כוכבי המזרח שהתמודדה עם המערב ב„משחק העונה". „בחרתי בו", הכריז מאמן ה„ניקס" יובי בראון כאשר נלחץ בידי העתונאים בנושא זה. „מוזר וקשה לעכל את העובדה, שברנש כזה לא נכלל בנבחרת הכוכבים", הוסיף בראון.

אם הצליחה פילדלפיה, למרות כל בעיותיה ופציעת מוזס מאלון להגיע לפליי אוף – היא חייבת זאת לברקלי, שמאמנו משווה אותו לאלג'ין ביילור, מגדולי הנ.ב.א. בכל הזמנים. מאמן מילוואקי דון נלסון אמר עליו שהוא „אחד השחקנים הדומיננטיים ביותר שנמצאים כיום בזירת הכדורסל".

„כל פעם שברקלי עולה לסל הוא פשוט מפחיד אותי", הודה חברו לקבוצה, הותיק מוריס צ'ייקס. „הנה דוגמא: 40 שניות מהסיום, הוא על קו העונשין – ועם שיחרור הכדור מכף ידו, הוא כבר נאבק עם היריב על הכדור החוזר... ממש מדהים".

„הדבר העיקרי שאני אוהב לעשות בכדורסל זה לקטוף ריבאונדים", אמר

מוזס מאלון „זקן" ועבר לבולטס, ד"ר ג'יי והאחרים – גם הם אינם צעירים. נותר צ'ארלס ברקלי. נשמע עליו.

ברקלי. המומחים אומרים כי הוא בלי ספק משהו מיוחד – שכן התפתח למעלת כוכב גדול במירות־שיא, שלא היתה כמוה בעבר. הוא החמיץ את אולימפיאדת לוס אנג'לס, כאשר משקלו היה אז גדול בהרבה ממשקלו הנוכחי (כ־150 ק"ג !). המאמן בובי נייט החליט לנפותו ברגע האחרון, אף כי נחשב בעיני רבים כשחקן בטוח לחמישיה.

„זו היתה תקופה שבה קשה היה שלא לאכול בכל הזדמנות", הסביר ברקלי את מצב הקילוגרמים שלו, בעבר. „בתשע בערב, בקולג', כולם כבר היו רעבים ואז החלו להזמין פיצה וכל הג'אנק הזה.... כך עליתי במשקל למימדים מדהימים".

עוד באותו קייץ, התנחם על הניפוי, בגיוסו לפילדלפיה – הנבחר החמישי בחבורה נכבדה לנ.ב.א., שבה היה מייקל ג'ורדן הכוכב העליון. „מנהלי ה־76' הכניסו סעיף קשוח מאד בחוזה עמי, וחייבו אותי עד תחילת העונה, במשך שבועות אחדים, להפחית ממשקלי כמעט 20 ק"ג. זה היה 'רצח'. ישבתי יום שלם בסאונה... אחר כך הפסיקו לבלבל את המוח בעניין המשקל העודף שלי – וזה מצא חן בעיני". ■

„הבבון הדורס מפילדלפיה"

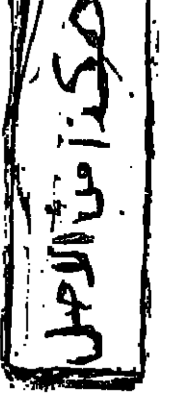
משחק סוער ב„ספקטרום" של פילדלפיה. הכדור עושה דרכו אל מעבר לקו החוץ. לפתע נראה גוף גדול, שחור, „טס" בעקבותיו. התאוצה גדולה וקו החוץ אינו מהווה מחסום ל„דבר הגדול הזה", שבמרוצתו דורס כמה שורות של צופים. אלו נאלצים, לאחר כמה דקות של התאוששות מן ההלם, „לאסוף עצמם" במאמצים גדולים. לפני שהענק השחור חוזר לשדה המשחק, הוא מספיק לגשת לגברת אחת, לא צעירה במיוחד, עוזר לה לקום על רגליה, מנשק את ידה ומבקש סליחתה: „היא הוציאה כסף רב כדי לראות כדורסל במקום טוב – ולא כדי להידרס בידי פבון מפחיד".

זה פן אחר של צ'ארלס ברקלי, הטנק הדורס, „הרכבת השחורה", „הבירין שעושה את כל הגארבג' (עבודה מלוכלכת) ב־76"", „פרד אסטר בגופו של אורסון וולס". 198 ס"מ, 125 ק"ג. סדר העדיפויות שלו: החיים, אלוהים, המשפחה. כשנשאל פעם את מי היה רוצה לפגוש פנים־אל־פנים, השיב: את הנשיא רייגן בלשכתו בבית הלבן ואת הנסיכה דיאנה בחדר המיטות הפרטי שלה, בארמון באקינגהאם בלונדון. שונא עצלנים ומאוהב בסרט הקולנוע „אינדיאנה ג'ונס", בספר „שורשים" ובמנה יפה של פיצה.

את העונה שעברה בנ.ב.א. – השניה שלו בפילדלפיה – סיים עם מאזן של 20 נקודות בממוצע, 12.7 ריבאונדים (שני בדירוג המצטיינים בליגה) ו־4 אסיסטים למשחק. לשיאו הגיע ב־30 במארס במשחק נגד הדאלאס מאוורייקס כאשר קטף 25 כדורים חוזרים.

אריק הניג

תחזיטוטו

שישו שכטמן

תחזית למחזור 7

1. מכבי יבנה – הפועל ת"א. המגרש הקטן של יבנה „קטן" על רוב הקבוצות בלאומית. האלופה הפסידה שם לפני שנתיים ואשתקד סיימה בתיקו, כאשר פעמיים היא מתלוננת על התנאים. משולש – כי שום תוצאה לא תפתיע.

2. מכבי ת"א – כפר סבא. אנחנו חושבים עדיין שהשנה היא השנה של מכבי ת"א. בקבוצה עשרים שחקנים הנלחמים על מקום בין ה־11 ורוח קרב שתעוור להם להיאבק על הכתר. נצחון למכבי.

3. נתניה – באר־שבע. למרות שנתניה נראית עדיפה במגרשה, הרי שב"ש היא קבוצה עם יכולת ורצון להפתיע. גם בשנה שעברה (1–0 לב"ש) לא הפחיד המגרש הביתי את קבוצת הנגב. משחק פתוח שייגמר בנצחון של אחת הקבוצות.

4. הפועל פ"ת – מכבי יפו. אשתקד זכתה פ"ת בנצחון רב שערים (2–4). השנה אפשר לתארמשחק ביניהן כעימות הצעירים בליגה הלאומית. שתי קבוצות עם סגל צעיר ורוח לחימה. 2,x,1.

5. מכבי פ"ת – הפועל לוד. קרב נגד הירידה מהליגה הלאומית. שתי הקבוצות, לדעתנו, יילחמו על מקום בליגה. לפ"ת עם אייל בגלייטר עדיפות. הוסיפו לכך את המגרש הביתי ותקבלו 1.

6. בני יהודה – בית"ר נתניה. בימים אלו עושים סרט על שכונת התקווה. גם השבת צפוי סרט מתח למי שייבקר במגרש השכונתי. למרות המתח, הפסד ביתי – מאד לא סביר. 1,x.

7. מכבי חיפה – בית"ר ת"א. למרות הפתיחה המצויינת של האורחים, הרי מכבי חיפה היתה ונשארה איכות, צבע, אוהדים – הכל. אפילו נקודה תהא כחזקת „תעודת בגרות" לבית"ר. 1.

8. בית"ר ים – שמשון. כלומר פילר יארח את שתי הקבוצות שזהו מגרשן הביתי. שתיהן קבוצות עם מסורת. סגל טוב של שחקנים ורצון לנצח. בשלב זה של הליגה, כנראה צפוי תיקו עם שערים.

9. בית"ר נהריה – הפועל ים. הלאומית לשעבר מתארחת אצל קבוצה שעלתה מליגה א'. שתי הקבוצות, לא מצליחות בינתיים ולא מצליחות במיוחד (אם להשתמש בלשון המעטה). אצל הירושלמים יש בעיות ניהול, בנוסף לבעיות מקצועיות. משולש ע"מ של להיכנס לצרות.

10. עמידר – הפועל חיפה. החיפנים עושים רושם שאינם מתכוננים להיות זמן רב בליגה הארצית. עמידר היא קבוצה של מצבי רוח של שחקניה. ביום טוב יכולים לנצח כל קבוצה. כל תוצא אפשרית.

11. הכח – עכו. בשנה שעברה ניצחה עכו 2–0. גם השנה נראית הכח כקבוצה ללא מוטיוואציה וללא מנהיגות. מגרשה הביתי אינו עוזר לה אלא לירינותיה. 2,x.

12. מרמורק – שעריים. הרבה רחובותים שיבואו לצפות בדרבי העירוני, היו רוצים לראות במקום שתי קבוצות, קבוצה אחת שמשחקת כלאומית. מרמורק נראית לנו עדיפה בעיקר בגלל פוטנציאל הנוער שלה ומגרשה הביתי. 1,x.

13. דימונה – צפרירים. לחלק משחקני הליגה הארצית המשחק בדימונה הוא במקום טיול שנתי לנגב. אנשי העיר, לעומתם, רואים כל מיפגש כשאלת קיום. נצחון לדרום.

14. יהוד – חדרה. המשחק האחרון לניחוש השבוע וגם הקשה ביותר. אשתקד ניצחה יהודה 3–1. השנה, חדרה מפגינה כדורגל מצויין ורוח לחימה. משולש.

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1	X		
2			X
3	X	X	
4	X		
5		X	
6		X	X
7	X		
8	X		X
9	X		
10		X	
11	X		X
12	X		
13		X	
14			X

שלושות - כפולים 4 טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1			X
2	X	X	
3		X	
4	X		X
5		X	X
6	X		X
7		X	
8		X	
9	X		
10		X	
11	X		X
12		X	X
13			X
14	X		

שלושות - כפולים 6 טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1		X	X
2	X		
3	X	X	
4		X	
5	X	X	
6	X		X
7	X		X
8		X	
9		X	X
10	X		
11	X	X	
12	X		
13	X		X
14		X	

שלושות - כפולים 8 טורים 256

לעשירים

משחק	1	x	2
1	X	X	X
2	X		
3		X	
4		X	
5	X	X	X
6	X		
7	X		
8	X	X	
9	X	X	X
10		X	
11	X	X	
12	X		
13	X	X	
14	X		X

שלושות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

משחק	מפתח	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1,x,2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
4	1,x,2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
9	1,x,2	1	2	x	x	1	2	2	1	1
10	1,x,2	2	2	2	x	1	x	1	1	1
11	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2
12	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2

שלושות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטת המצומצמת 432

הטבלות – בנפרד

טבלות הליגה הלאומית והארצית, הדרושות למנחשים, מופיעות היום במדור הספורט הרגיל של „מעריב".

מכוניות

אדוארד אטלר

הראלי גוסס

התקנות המחמירות של ההתאחדות הבינלאומית לספורט מוטורי, היכו מכה ניצחת את מירוצי הראלי ■ סידרת אירועים טראגיים סייעה לכך, במידה רבה ■ ככל הנראה, צפויה לנו בעונה הבאה, סידרת תחרויות־ראלי מרתקת פחות מבעבר, אולי אף משעממת ■ מה הסיבות לכך? ■ מי שולט כיום בכיפה? ■ מדוע מצטיינים הנהגים הסקאנדינאווים? ■ פז'ו בדרך לכתר היצרנים

יתכן מאד שבימים אלו עומדת להסתיים עונת אליפות הראלי העולמית – האחרונה שאותה לא "כופפו" התקנות המחמירות מאד של ההתאחדות הבינלאומית לספורט מוטורי.

היתה זו זו עונה עשירה באירועים טראגיים, שהוכיחו לכל מי שעדיין נזקק להוכחה משכנעת, כי הפער בין היכולת הקטלנית של מכוניות "ראלי" מקבוצת B לבין התנאים שאותם מציעים מסלולי המירוצים – גדול מאד.

פרטי התקנון המתייחס לעונה הבאה, עדיין אינם ברורים די צרכם – אולם אין ספק שעונת '87 תהיה מרתקת ומעניינת פחות מזו הנוכחית. המהירות ב"קטעים מיוחדים" תרד וכך גם המהירות הממוצעת, לכל אורך עונת המירוצים. נראה כי המירוצים יהיו בעתיד קצרים יותר, מתישים פחות, אפורים ומשעממים בהרבה מאלו של היום.

פרישת מכוניות־העל

הסיבה העיקרית להתפתחות זאת, היא פרישתן ממסלול המירוצים – מכורח אותם חוקים חדשים – של כלמכוניות־העל ובמיוחד אלו המעניינות ביותר, כמו למשל פז'ו 205 טורבו 16 או הלנצ'ה דלתא S4, שיילכו בעקבות האאודי־ספורט קוואטרו והפורד RS 200, שכבר נטשו את הזירה העולמית. קבוצת B תחוסל איפוא. יתכן שיצרנים שונים לא יצטערו על כך במיוחד. התחרות ביניהם נעשתה ממילא יקרה מדי, מסוכנת ומיותרת.

בינתיים, נמשכות התחרויות במסגרת תוכנית העונה הנוכחית וה"עסקים כרגיל". הכל מתנהל על מי מנוחות. אין שמות חדשים, אין הפתעות. נראה כי פז'ו תיקצור נצחון שני ברציפות ב־205 טורבו 16. אפילו המקום הראשון שתפס מאסימו ביאסיון, נהג קבוצת לנצ'יה כראלי הארוך של

יואה קאנקונן. בדרך לכתר

ארגנטינה, היה בסופו של דבר צפוי. נצחון זה הגיע לאיטלקים, שהמתינו שנים רבות שבן ארצם ישיג הישג מרשים כראלי חשוב.

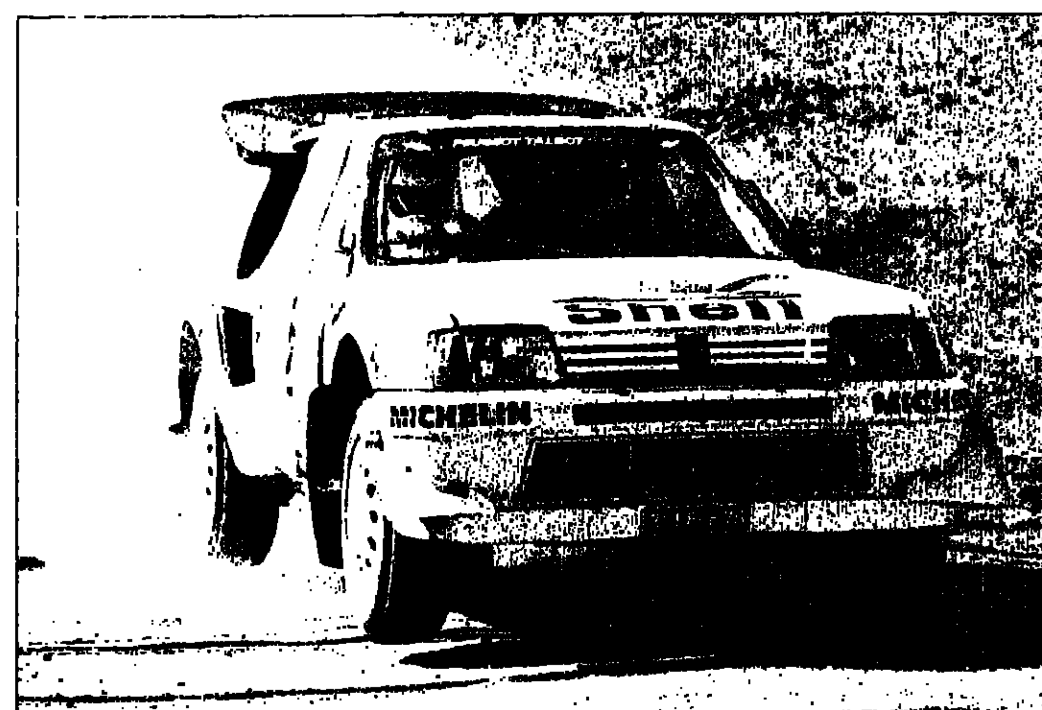
הנצחונות האחרונים, שנרשמו לזכות נהגים מארץ המגף, שייכים להסטוריה. היו אלו נהגי לנצ'יה, מונארי ומנוצ'י, שקצרו נצחונות בתחילת שנות השבעים. מאז, נקבעה עליונותם של הנהגים הסקנדינאווים. אין זה מקרה. נהגים מפינלנד ושוודיה נהנים בארצותיהם מתנאי נהיגה יומיומיים המזכירים מאד את אלו של הראלי או הראלי־קרוס. מגיל מוקדם, ניתנת להם האפשרות לבחון את כישוריהם על שבילי עפר וכבישים צדדיים, המכוסים חודשים ארוכים בשלג וקרח.

בצל הגדולים

הנהג האיטלקי הצעיר מאסימו ביאסיון, אינו יכול להציג מאזן של נצחונות מבריקים רבים. עברו, בתחום זה נקי. כמו כל הנהגים הלא־סקאנדינאווים, הוא נסע בצילם של שמות וזהרים כמו ארי ואטאנן שנפצע קשה לפני שנה באחד המירוצים ורק עתה מתחיל לחזור לפעילות; הנרי טויוונן שנהרג השנה בראלי של קורסיקה; טימו סאלונן, אלוף אשתקד וקאנקונן, המועמד לכתר אליפות השנה.

אליפות העולם במירוצי ראלי, נערכת בשני מישורים – אליפות הנהגים ואליפות היצרנים. על אף שעוד נותרו כמה מירוצים עד סיום העונה, הרי שפז'ו כבר השיגה את נצחונה השנה, בעוד שאליפות הנהגים עדיין פתוחה להכרעה.

יוהא קאנקונן מוליך בראש הטבלה כשמאחוריו פיני נוסף מארק אלן, הנהג בלנצ'יה S4 (קאנקונן נוהג בפז'ו). נצחון אחד נוסף, יכתיר את קאנקונן כאלוף האחרון של העידן שייזכר וודאי כ"דור הנפילים" של מירוצי הראלי.

בלומקוויסט וברגלונד, שתפסו מקום שלישי בראלי הארגנטיני

עם פתיחת הליגה לילדים בכדורסל השיגו גם מכבי חיפה, גבעת שמואל והפועל ירושלים תוצאות של מעל 100 נקודות

ילדי הוד השרון קלעו 118

צבי גלפרין

יותר מ־3000 ילדים, בני 12–14 משתתפים השנה במשחקי הליגות לילדים וילדות בכדורסל. כרובר ב־19 ליגות מחוזיות של ילדים וארבע ליגות של ילדות ובהן יותר מ־200 קבוצות. אם תרצו מדובר כאן בעתידו של הכדורסל הישראלי. רבים מאלו שמשחקים כיום יהיו וודאי הכוכבים של... שנת 2000. עד כה לא הקדישה להם התקשורת תשומת לב מספקת – להוציא, אולי, כאשר אירעו מקרים חריגים מאד ולא תמיד ספורטיביים.

מערכת "שבועספורט" של "בעיר" פותחת איפוא העונה במבצע המנהיגף לסיקור משחקי ליגות הילדים, דור העתיד שלנו. נביא כאן באורח קבוע את תוצאות משחקיהן ותכונות של שחקנים מצטיינים, קבוצות ונעידת האפשר גם תצלומים מהמשחקים עצמם.

בליגת הילדים משחקים כבר על פי חוקי המבוגרים: קולעים לסלים רגילים (ולא נמוכים כמו בליגת הקטסל). משך זמן המשחק פעמיים 16 דקות. בליגה זו מותרת שמירה אישית בלבד. ההבדל הבולט היחיד: משחקים בכדור קטן ומס. 5. השנה, כדי לעודד את הקבוצות הבאמין גדול יותר, אישרו להן להנהיג שמירת לחץ על כל המגרש בשלוש הדקות האחרונות של המשחק ובפרק זמן הארכה.

להלן ריכוז ראשון של תוצאות המשחקים שנערכו עד כה (שני סיבובים ראשונים) במחוזות השונים:

מחוז גליל עליון

עינות ירדן – דפנה 49–30, הגושרים – הפועל קרית־שמונה 39–24, הגושרים – רמות נפתלי 45–38, נאות מרדכי – כפר גלעדי 54–16, מכבי מטולה – מלכיה 53–20, נאות מרדכי – מכבי מטולה 35–27, שדה נחמיה – רמות נפתלי 50–29.

מחוז צפון

אילת השחר – חוקוק 45–23, הפועל צפת – אילת השחר 41–27, הפועל ראש פינה – יסוד המעלה 47–26, מחניים – סאסא 64–23, מרום הגליל – קצרין 52–33.

מחוז עמק הירדן

נוה אור – אליצור גוש חיספין 40–31, – אליצור עכו 41–22.

מחוז חיפה

אליצור קרית שמואל – מכבי עירוני מוצקין 30–28, הפועל חיים חיפה – הפועל יגאל חיפה 50–5, מכבי חיפה הר הכרמל – הפועל קרית ים 101–10, מכבי יוסף חיפה – מכבי חיפה כפר גלים 59–8.

מחוז שומרון

הפועל בחן – הפועל בית יצחק 36–17, גבעת חיים איחוד – מגל 42–39, גבעת חיים מאוחד – הפועל פרדס חנה 83–18, מכבי חדרה – הפועל ג'ת 53–13, מגל – גן שמואל 25–9, מכבי יהודה חדרה – גן שמואל 63–32, מעגן מיכאל – גבעת עדה 42–39.

מחוז פתח־תקוה

מ.מ. גבעת שמואל – דני רמת השרון 113–19, אליצור אגוז קרית אונו – מכבי כלנית הוד השרון 52–23, אליצור אגוז ק.אונו – מכבי ערן פ"ת 67–34, הפועל אלון גבעתיים – הפועל מודיעים 48–33, הפועל אלון גבעתיים – מכבי מרכז ת"א 39–21, הפועל דקל רעננה – הפועל אריאל 41–31, גבעת השלושה – הפועל פ"ת 32–23, מ.מ. גבעת שמואל – מכבי כלנית הוד השרון 72–22.

מחוז דן

א.ס. הצעיר רמת השרון – אליצור גבעתיים 52–37, מכבי שלום ר"ג – אליצור בני ברק 28–3, אליצור משה"ב ר"ג – אליצור תפוח ק.אונו 43–33, מכבי פ"ת – אליצור משה"ב ר"ג 52–28, הפועל ברוש גבעתיים – בית"ר ר"ג 66–11, הפועל הדס חולון – בית"ר ר"ג 60–20, מכבי ת"א רמת אביב – הפועל ברוש גבעתיים 40–36, הפועל הדס חולון – מכבי ת"א 36–16, מכבי רמת אביב – מכבי שלום ר"ג 36–34.

מחוז ת"א

מכבי דרום ת"א – א.ס. רמת השרון 68–35, הפועל ברוש חולון – אליצור בת ים 44–27, הפועל מגל גבעתיים – בית"ר ת"א 49–46, הפועל ברוש חולון – מכבי רעננה 59–50, מכבי הוד השרון – הפועל צפון ת"א 118–9, מכבי אשכול פ"ת – מכבי מרכז ר"ג 54–37, מכבי הדר ראשל"צ – מכבי אשכול פ"ת 53–26, מכבי רעננה – מכבי מרכז ר"ג 55–43.

מחוז שפלה

אס"א ת"א – מכבי צפון ת"א 66–57, בני יהודה – מתנ"ס תל כביר 50–19, הפועל חרמש גבעתיים – הפועל בני ברית יפו 66–35, מכבי צפון ר"ג – בני ברית יפו 61–18, הפועל חרמש גבעתיים – מכבי צפון ת"א 57–44, הפועל ת"א – מכבי רמת חן 85–10, מכבי צפון ר"ג – מכבי רמת חן 66–5.

מחוז מרכז

א.ס.סביון – אליצור ראשל"צ 36–31, מכבי צבר ראשל"צ – א.ס. סביון 66–53, הפועל לוד – הפועל חרוב חולון 35–31, מכבי דרום ת"א – הפועל חרוב חולון 27–26, צבר ראשל"צ – רמת אפעל 74–18.

מחוז שורק

נען – גבעת ברנר 59–32, נס ציונה – שילר 21–19, מכבי רחובות – הפועל ראשל"צ 42–26, אליצור יבנה – מכבי גדרה 40–39, מכבי רחובות – מכבי רמון ראשל"צ 58–26.

מחוז ירושלים

הפועל ירושלים – אליצור בית שמש 102–12, אס"א ירושלים – אליצור י"ם 61–10.

מחוז דרום

א.ס. אשקלון – הפועל אשדוד 100–32, הפועל זית שער הנגב – אליצור נתיבות 71–46.

מחוז נגב

הפועל אשכול – חבל אילות 43–37, הפועל עומר – חצרים 64–28. ■

קוני ואלי בלול, שני תאומים זהים מהפועל חולון מחזיקים בידיהם פרסים אישיים, לאחר שקבוצתם זכתה בעונה שעברה באליפות המחוז. העונה הם ממשיכים בליגת הילדים.

דגניה ב' – אליצור לביא 80–17, אפיקים – גליל תחתון 64–28, רמות גולן – אשדות יעקב 34–30, דגניה ב' – רמות גולן 41–26.

מחוז בית שאן

יזרעאל עפולה – אליצור שדה אליהו 47–27, בית השיטה – בית שאן 88–26, חפציבה – עין חרוד 55–20, עין חרוד מאוחד – מעלה אפרים 50–19, קישון יזרעאל – מעלה אפרים 87–12, עין חרוד מאוחד – עין חרוד איחוד 34–33.

מחוז עמקים

יפעה – הרי אפרים 32–30, הפועל נצרת עלית – מרנין טבעון 54–38, נצרת עלית – קרית טבעון 57–30, עוגר עפולה – קישון העמק 61–9, עוגר עפולה – קרית טבעון 72–32.

מחוז מפרץ

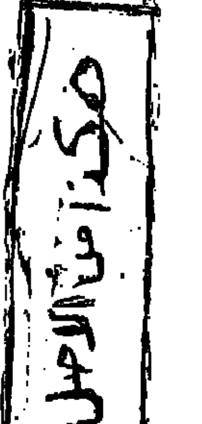
ברגיאל – נהריה 64–47, ראש הנקרה – רעננה – מכבי מזרח רעננה 76–19.

מחוז נתניה

כפר ויתקין – אליצור מ.ס. נתניה 56–20, כפר חיים – אליצור מ.ס.נתניה 46–8, כפר ויתקין – אליצור נתניה 31–21, כפר חיים – אפרוחי בית יצחק 68–28, מ.ס. אבן יהודה – אפרוחי בית יצחק 69–24, מכבי נתניה – הפועל נורדאו נתניה 59–9, מ.ס. אבן יהודה – מכבי קוכה נתניה 61–12.

מחוז שרון

בני הרצליה – א.ס. ארז רמת השרון 45–39, א.ס. יחדיו רעננה – מ.ס. תפוז אבן יהודה 37–24, מכבי נרקיס הוד השרון – בני הרצליה 50–37, הפועל הרצליה – מ.ס. תפוז אבן יהודה 83–17, הפועל רעננה – הפועל הרצליה 61–43, הפועל רעננה – מכבי אלפי מנשה 81–16, מכבי אלפי מנשה – מכבי מזרח רעננה 51–45, מכבי צפון

צרכנות מנועה

הכל למכונית ברדיו מילנו

מזל טוב קניתם מכונית חדשה, או משומשת. בדרך כלל, אצל מי שמכוניתו יקרה לו (ומי לא — עם מחירי המכוניות אצלנו), נסיעת הבכורה היא אל מתקין האזעקות, לשמור על הרכוש היקר. מכנו נוסעים להרכיב מערכת רדיו־טייפ, הישנה או המקורית לאולם איננה מספיק טובה בשבילנו. הבעיה הנצחית היא כמובן איזו מערכת לרכוש, והיכן.

היינו ממליצים לרכוש מערכות סטריאו (וגם אזעקות) רק אצל מרכיב שהוכיח את עצמו כמקצועי ואמין ביותר. בעניין זה אין פשרות. החנות "רדיו מילנו", למערכות סטריאו ואביזרי רכב עוסקת בהרכבת מערכות אלו כזה שנים רבות. כאן תוכלו לרכוש את כל האביזרים לרכב ולקבל את כל השרות הדרוש. "מרכיב אמין הוא זה שיודע לתת שרות בכל עת, ואף להחליף ולהפסיד כשיש צורך", אומר יעקב מ"רדיו מילנו".

ייעוץ אמין הוא הדבר הראשון. יעקב ממליץ לכל לקוח על המערכת המתאימה לו. ראשית מבחינת האפשרויות הכספיות, וכן לפי דרישותיו המוסיקליות. מי שמבלה במכונית עשר דקות ביום, יוכל להסתפק במערכת בסיסית חוג רמקולים במחיר של כ־300 שקל. לעומת זאת, מי שמבלה שעות רבות בנהיגה, והוא "משוגע" למוסיקה, יתאימו ברדיו מילנו מערכות מתוחכמות הכוללות, בין היתר, שלט רחוק, שיטת דולבי, ועוד ועוד, — כל חידושי הטכניקה בנושא זה.

חשוב לא פחות עניין ההתקנה המקצועית. ברדיו מילנו מתבצעות ההתקנות על ידי אלקטרונאים וחשמלאים מוסמכים, ולא נערים או חובבים כפי שאנו רואים לעתים במקומות אחרים. התקנה מקצועית מתחילה בהתאמת הרמקולים הנכונים למערכת, התאמה לא נכונה פירושה בזבוז כסף במקרה הטוב, ואיכות שמיעה נמוכה ברוב המקרים. חשיבות רבה יש למיקומם הנכון של הרמקולים בתוך המכונית — גם מבחינה אקוסטית, כדי לקבל את התוצאות הטובות ביותר, וגם על מנת להגן על הרמקול עצמו.

הרמקולים צריכים להיות מורכבים כך שלא יתחילו לזמזם במשך הזמן, וכמו כן, כל החיבורים צריכים להיות עמידים, וכל החוטים מוגנים. בקיצור, יש להבין כי המערכת עצמה אינה מוצר מוגמר. המוצר כולל התקנה ושירות לאורך ימים. לכן לא מספיק לקנות מערכת מתוצרת טובה או ידועה, יש לרכוש אותה ב"בית טוב". מקום אמין ומקצועי. "רדיו מילנו", מציע את כל אלו, ועוד הרבה, מערכות אזעקה, למשל. ברדיו מילנו מרכיבים את כל סוגי מערכות האזעקה. החל מהפשוטה ביותר, המתריעה רק על פתיחת הדלתות ועד למתוחכמות המופעלות בשלט רחוק, מזעיקות את בעל הרכב באמצעות "ביפר", וכוללות מפסק התנעה, חיישנים להתרעה על כניסה לרכב, וכולי.

המילה האחרונה בנושא זה הוא "אזעקה שקטה" — מפסק סודי המופעל באמצעות כרטיס מגנטי. — כאשר הכרטיס אינו נמצא במקום אין שום דרך להתניע את הרכב.

מרכיבים כאן את מנעולי הילוכים רב בריח. אלו מחוברים לרצפת המכונית ונועלים את ידית ההילוכים במצב "ניוטרל" ואם מכוניתכם מצויידת בצלחות קישוט ("טסות") יקרות במיוחד, יתקינו עבורכם ברדיו מילנו מתקן מיוחד לנעילתן למניעת גניבה.

עתה הגיע הזמן "לפנק" את המכונית. כולם אוהבים להעניק למכונית ניחוח נופף מיוחד. תחת אותה קורת גג, ברדיו מילנו, אפשר להשיג את כל אביזרי הרכב הקיימים. לנהגים הספורטיביים — חישוקי מגנזיום, ו"ספוילרים", ואלה יעילים גם לחסכון בדלק).

למי שמחפש יוקרה ופאר, ירכיבו כאן חלון גג שקוף, נפתח, או חלונות חשמליים מקוריים או חליפיים, וילונות לחלון האחורי, נפתחים בעזרת חשמל, סורגי חזית שונים, מגבים לחלון האחורי ועוד ועוד.

אפשר להשיג כאן מבחר אביזרים נוספים מקוריים של יצרני הרכב, כמו שטיחים, מראות וכו׳, בעיקר עבור פולקסווגן ואודי, ומכוניות גרמניות אחרות.

ואסור לשכוח את כיסויי המושבים. מכל הסוגים: מבד מגבת פשוט, ועד קטיפה וטוויד מרופד. וכמובן כל הכימיקלים לרכב, וקס, שמפו, מטהרי אוויר, ועוד ועוד. מתוצרת חברות שונות — תוכלו לבחור כטוב בעיניכם.

בקיצור — כל הדרוש לרכב, ללא יוצא מן הכלל, ממש כל־בו למכונית. שרות מהיר ואדיב, וחניה בשפע.

"רדיו מילנו" חתנת פז מול גני התערוכה, תל־אביב, טלפון: 451743.

"לגבר" — מתנות שכדאי לקנות!

"לגבר" — מקום יפהפה ומאוד־מאוד בלתי שגרתי... כל הפינוקים, גדולים וקטנים, שרק ניתן להעלות על הדעת! לפני שקונים מתנות חובה לבוא ולראות!

חנים כפתח וב"לגבר" נערכים להם בכל הרצינות הראוייה. מבט אחד לעבר המדפים המלאים מגלה לנו כי כשאומרים ב"לגבר" "ברצינות" — מתכוונים לכך במלוא מובן המילה... כל מה שחולם כל גבר לקנות לעצמו נמצא שם, על המדפים הרחבים, מחכה לקונים.

קונים? — "האמת היא שמעט מאוד קונים נכנסים לכאן", מספר הארי פרידמן, בעל "לגבר". "הגבר הישראלי אינו נוהג לפנק את עצמו. הוא מניח לאישתו או לחברתו את מלאכת הקניות וסומך עליהן במלוא מאת האחוזים."

ו"לגבר", אכן, מלא כ...קונות. בחורות צעירות ונשים מבוגרות מגיעות מקרוב ומרחוק כדי לקנות לגבר שלהן את המתנה המתאימה ביותר, היפה ביותר.

המבחר ב"לגבר" הוא אדיר, ממש אדיר! כל מה שיכול הגבר הישראלי לבקש לעצמו: החל מחגורה או עניבה מהודרת וכלה במזוודות יוקרתיות, תיקים יפהפיים ושעוני קיר בעיצובים מקוריים ובלתי שגרתיים.

אי אפשר למצוא ב"לגבר" דברים פשוטים, ברמה נמוכה. השעון הכי פשוט שם חייב לצפצף ולצלצל, להראות באופן שוטף את השעה בארה"ב, להפוך למחשב יעיל ואלגנטי ולהיות מעוצב בצורה ייחודית ומקסימה.

"ההתמחות שלנו", מחייך הארי פרידמן, "היא ב'פינוקים' — קטנים וגדולים — שאפשר למצוא רק במקום כמו שלנו. כמעט ואין כאן מתנות 'רגילות'... הכל ייחודי ומקורי! לא! — עוד לא נתקלתי במישהי שלא הצליחה להתאים מתנה לגבר שלה... לא יוצאים מכאן בידיים ריקות!"

המתנות של "לגבר" מונחות, מן הסתם, על מאות שולחנות מנהלים. כל ה"צעצועים", שמנהלים ועובדים בכירים נוהגים להשתעשע עימם על שולחנם, נמצאים שם! מבחר עצום של מציתים בכל הצורות והגוונים, מחזיקי מפתחות אופנתיים — תמיד־תמיד מהמילה האירופית האחרונה. ארנקי עור ב...95 דגמים שונים ומשונים (כן! — משונים! צריך להכנס ולראות כדי לדעת על מה מדברים...) תיקי־עור מהודרים ומשוכללים... (שמעתם פעם על תיק משוכלל?...) אפילו כלי הגילוח, מתנה שימושית ופשוטה לכל הדעות, לובשים ב"לגבר" צורה אופנתית מיוחדת ואם מתעקשים — גם מוזהבת...

ויש שם עוד הכל מכל! הרבה־הרבה מעבר למה שיכולה כתבה כמו זו להכיל. האמת היא שאפילו הביקור ב"לגבר" יכול להפוך לחוויה אמיתית ומהנה.

המלצה לקראת החג: כדאי להכנס ל"לגבר", לראות את מבחר המתנות ורק אחר כך לקנות!

לגבר רח׳ יהודה המכבי 65, תל־אביב טל. 444984

